

Jodi Picoult

De tiende cirkel

Met tekeningen van Dustin Weaver

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Tenth Circle

Uitgave

Atria Books, New York

Copyright © 2006 by Jodi Picoult

'Magic Words' © 1967, 1968 Education Development Center, Inc. (www.edc.org)

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2006 by The House of Books,

Vianen/Antwerpen

Vertaling

Harry Naus

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagdia

Getty Images

Foto auteur

Gasper Tringale

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3813 3

ISBN 978 90 443 3814 0 (e-book)

D/2013/8899/51

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In de vroegste tijd,
toen zowel mens als dier op aarde leefde,
kon een persoon als hij wilde een dier worden, en een dier kon
een mens worden.
Soms waren ze mensen
en soms dieren
en er was geen verschil.
Ze spraken dezelfde taal.
Dat was in de tijd dat woorden nog toverkracht hadden.
Het menselijke brein had mysterieuze krachten.
Een woord dat toevallig werd uitgesproken
kon vreemde consequenties hebben.
Het kon plotseling tot leven komen
en wat mensen wilden dat zou gebeuren, gebeurde –
je hoefde het alleen maar uit te spreken.
Niemand had er een verklaring voor:
het was gewoon zo.

– ‘Magic Words’, door Edward Field
Geïnspireerd door de Inuit

PROLOOG

23 december 2005

Zo voelt het als het tot je doordringt dat je kind vermist wordt. Je maag verandert in een ijskoude steen, je benen worden zo zacht als was en je hart slaat één keer, kil en verlaten. De klank van haar naam wringt zich zo scherp als vijlsel tussen je tanden door, ook al probeer je wanhopig te schreeuwen. De angst hijgt als een monster in je oor: *Waar heb ik haar voor het laatst gezien? Zou ze ergens ronddwalen? Wie kan haar meegenomen hebben?* Uiteindelijk gaat je keel dichtzitten, als je beseft dat je een fout hebt gemaakt die je nooit meer ongedaan kunt maken.

Tien jaar geleden overkwam het Daniel Stone voor het eerst. Hij was in Boston omdat zijn vrouw aan een symposium van Harvard University deelnam, wat een goede aanleiding was om er een vakantie met het hele gezin aan vast te plakken. Daniel liep die dag over de straatkeien van Freedom Trail met Trixie in de buggy terwijl Laura zich bij haar panel had gevoegd. Ze voerden de eendjes in Public Garden en gingen naar het zeeaquarium, waar ze naar het waterballet keken van de zeeschildpadden met hun donkere ogen. Toen Trixie zei dat ze honger had, liepen ze naar Faneuil Hall, waar talloze fastfoodrestaurants waren.

Op die bijzondere dag in april vonden de inwoners van New England het warm genoeg om hun jack open te ritsen, waarmee ze zichzelf eraan herinnerden dat er ook nog andere seizoenen bestonden dan de winter. Behalve de schoolkinderen, die zich in een lange rij als een duizendpoot voortbewogen, en de toeristen met hun fotocamera's, was kennelijk ook iedereen van het zakendistrict de straat opgegaan – mannen van Daniels leeftijd, in pak en met stropdas, geurend naar aftershave en afgunst. Met hun lunch – gyros, soep,

cornedbeef op roggebrood – zaten ze op de bankjes bij het standbeeld van Red Auerbach en keken tersluiks in de richting van Daniel.

Hij was het gewend. Het was nu eenmaal ongewoon dat een vader de dagelijkse zorg voor zijn vierjarige dochter op zich nam. Vrouwen die hem met Trixie zagen lopen, gingen ervan uit dat zijn vrouw was overleden, of dat hij onlangs was gescheiden. Mannen keken snel de andere kant op, ze schaamden zich voor hem. Toch zou Daniel het leven dat hij nu leidde voor geen goud willen missen. Hij vond het prachtig dat hij in de gelegenheid was zijn werk om het leventje van Trixie heen te weven. En hij genoot van haar vragen, zoals: Weten honden dat ze in hun blootje rondlopen? Is ‘ouderlijk gezag’ een macht die grote mensen gebruiken tegen de slechteriken? Hij vond het schitterend dat als Trixie in haar autozitje om aandacht vroeg, ze steevast begon met: ‘Papa...?’ Ja, ook als Laura toevallig achter het stuur zat.

‘Wat wil je eten?’ vroeg Daniel die dag in Boston aan Trixie. ‘Pizza? Soep? Een hamburger?’

Vanuit haar buggy staarde ze hem aan, een miniatuur van haar moeder. Dezelfde blauwe ogen, wijnrood haar. Ze knikte, een teken dat ze het allemaal wilde. Daniel had de buggy de trap op gedragen naar het fastfoodparadijs bij het centrale plein; de zilte oceaanlucht maakte plaats voor de geur van vet, uien en roerbakgerechten. Hij besloot een cheeseburger en patat voor Trixie te kopen, en een eindje verderop zou hij bij een andere kraam voor zichzelf wat vis bestellen. Bij de snackbar stond hij in de rij; de buggy was een rotspartij die de stroming veranderde in deze mensenrivier. ‘Een cheeseburger graag,’ riep Daniel, in de hoop dat hij gehoord zou worden. Toen iemand hem het kartonnen dienblad aangaf, wurmde hij de portemonnee uit zijn zak, betaalde en concludeerde vervolgens dat het feit dat hij zelf nog geen lunch had, geen reden was nog eens zo’n krachttoer uit te halen. De maaltijd van Trixie was groot genoeg voor hen beiden.

Opnieuw manoeuvreerde Daniel de buggy door de mensenmassa en zocht een tafeltje in het koepelgewelf. Een paar tellen later schoof een man aan een lange tafel zijn rommel bij elkaar en vertrok. Daniel zette het dienblad met de cheeseburger neer, ging zitten en draaide de buggy om zodat hij Trixie te eten kon geven –

maar het kind in het wagentje had zwart haar en een donkere huid, en barstte in tranen uit op het moment dat het die vreemde man zag.

Waarom zat dat kind in de buggy van Trixie? Dat was de eerste gedachte die in hem opkwam. Zijn volgende gedachte bestond uit de vraag of dit wel de buggy van Trixie wás. Inderdaad, geel met blauw, met een petieterig beertjespatroon. En onder de buggy bevond zich een boodschappenmandje om spullen in op te bergen. Maar er waren vast miljoenen van dat soort buggy's van Graco – alleen al in de Northeast zouden het er duizenden zijn. Toen Daniel beter keek, realiseerde hij zich dat deze buggy aan de voorkant een stang had met plastic speeltjes eraan. En het groezelige knuffeldekentje lag niet opgevouwen onder in de boodschappenmand. Het knuffeldekentje voor als er sprake was van een crisis.

Zoals nu.

Daniel keek weer naar het kind dat niet van hem was. Onmiddellijk rende hij met de buggy terug naar de snackbar. Een hysterische moeder stond naast een agent van de gemeentepolitie van Boston – een knaap met pokdalige wangen – en ze staaarde naar de buggy die door Daniel werd gebruikt om de mensenmassa te splijten; een bijbelse Rode Zee. De laatste drie meter holde ze naar hem toe, ze trok haar kind achter het veiligheidsriempje vandaan en nam hem in haar armen terwijl Daniel probeerde uit te leggen wat er aan de hand was. Maar hij kwam niet verder dan de vraag: 'Waar is ze?' Koortsachtig dacht hij aan het feit dat dit een overdekt, maar open winkelcentrum was. De ingang kon onmogelijk worden afgesloten, en iets omroepen voor het winkelende publiek was evenmin een optie. Bovendien waren er al vijf minuten verstreken. Als een of andere psychopaat zijn dochter had ontvoerd, was die nu waarschijnlijk al op weg naar een van de verste uithoeken van het voorstedelijke Boston.

Vervolgens zag hij de buggy – *zijn* buggy – op zijn kant liggen. Het veiligheidsriempje was losgemaakt. Pas sinds vorige week was Trixie daar handig in geworden. Als ze samen op pad waren, maakte ze er steeds een komisch tafereel van. Dan ging ze plotseling op haar stoffen zitje staan, draaide zich om en keek Daniel aan, grijnzend om haar eigen technisch vernuft. Had ze zich losgemaakt om hem te zoe-

ken? Of had iemand anders het voor haar gedaan? Iemand die zijn kans schoon had gezien om een kind te ontvoeren?

Van de momenten daarna kon Daniel zich tot op de dag van vandaag niet veel herinneren. Bijvoorbeeld hoelang het had geduurd voordat de politieagenten die zich in Faneuil Hall hadden verzameld aan een zoektocht waren begonnen. Of de manier waarop andere moeders hun kinderen naar zich toe hadden getrokken als hij langsliep, alsof ze dachten dat ramspoed besmettelijk was. Vervolgens vuurde de rechercheur vragen op hem af, een examen in verantwoord ouderschap: *Hoe lang is Trixie? Hoeveel weegt ze? Wat heeft ze aan? Hebt u ooit met haar gepraat over het feit dat vreemden haar kunnen aanspreken?* Op die laatste vraag kon Daniel geen antwoord geven. Had hij het daar met haar over gehad, of was hij dat alleen maar van plan geweest? Wist Trixie dat ze het dan op een schreeuwen moest zetten, en dat ze moest wegrennen? Zou haar stemmetje luid genoeg klinken, zou ze snel genoeg zijn?

De politie wilde dat hij ging zitten, dat hij zou blijven waar hij was zodat ze hem konden vinden als dat nodig was. Daniel knikte en beloofde dat hij zou doen wat er van hem gevraagd werd, maar zodra ze zich hadden omgedraaid, kwam hij weer overeind. Hij zocht achter elke snackkraam op het centrale plein, keek onder de tafels in het koepelgewelf, en rende de damestoiletten in terwijl hij luid haar naam schreeuwde. Ook keek hij achter de geplooid zoomranden van de stalletjes met bergkristallen oorkingen, sokken van elandhaar en rijstkorrels waarin je naam was gegraveerd. Daarna holde hij naar buiten.

Op het plein krioelde het van de mensen die zich niet realiseerden dat op nog geen zes meter van hen vandaan de wereld op zijn kop was gezet. Ze winkelden, liepen wat rond, zich van niets bewust, en ze lachten terwijl Daniel hen onvast op zijn benen passeerde. Het lunchuurtje voor de kantoormensen was voorbij; de meeste zakenlui waren verdwenen. De duiven pikten de kruimels weg die tussen de keien waren achtergebleven. En als een klein hoopje op haar hurken, zuigend op haar duim, zat Trixie naast het standbeeld van Red Auerbach.

Pas toen Daniel haar zag, realiseerde hij zich hoe weinig er tijdens haar afwezigheid feitelijk van hem was overgebleven. Ironisch ge-

noeg ervoer hij dezelfde symptomen als even geleden, toen hij beseft had dat ze verdwenen was: de bibberbenen, de sprakeloosheid, dat verlamde gevoel. ‘Trixie,’ zei hij uiteindelijk. Vervolgens hing ze in zijn armen; dertien kilo pure opluchting.

Nu, tien jaar later, had Daniel zijn dochter opnieuw aangezien voor iemand die ze niet bleek te zijn. Behalve dan dat ze niet langer een vierjarige in een buggy was. En ze was ditmaal veel langer weg geweest dan vierentwintig minuten. Bovendien had *zij hem* verlaten, en niet andersom.

Daniel zat op zijn sneeuwscooter en dwong zichzelf bij de les te blijven. Toen hij op het pad bij een T-splitsing arriveerde, nam hij gas terug. De stormwind ging tekeer, hij zag amper een hand voor ogen. Toen hij de tijd nam om over zijn schouder te kijken, zag hij dat de sporen van zijn sneeuwscooter al weer uitgewist waren; een vlakke zonder oneffenheden. De Yup’ik-Eskimo’s hadden een woord voor dit soort sneeuw waarvan de kilte tot achter je ogen drong. *Pirrelvag*. Sneeuw die als een storm pijlpunten op je blote huid haggelde. Het woord lag op zijn lippen, het bewijs dat hij hier al eens was geweest, hoewel hij zijn best had gedaan zichzelf van het tegenwoordig te overtuigen.

Hij knipperde met zijn ogen, kneep ze half dicht – het was negen uur ’s ochtends, maar in de decembermaand was Alaska praktisch verstoken van zonlicht. Zijn adem hing voor zijn gezicht. Een moment dacht hij achter het sneeuw gordijn de felle kleur van haar lokken te zien; een vossenstaart die uit een nauwsluitende wollen muts stak. Maar datgene wat hij zag, verdween even snel als het gekomen was.

De Yup’ik hadden ook een woord voor kou die zo venijnig was dat als je water uit een mok in de lucht gooide, het meteen in glazig ijs veranderde, nog voordat het de bevroren grond raakte: *cikuq’erluni*. *Eén verkeerde beweging*, dacht Daniel, *en alles om me heen gaat aan gruzelementen*. Dus kneep hij zijn ogen half dicht, gaf gas en liet zich leiden door zijn instinct. Vrijwel meteen hoorde hij in gedachten de stemmen van de dorpsoudsten die hij kende uit vervlogen dagen – *aan de noordzijde van de bomen steken de dennenaalden scherper uit; lichte verhogingen ontwrachten de ijsplaten*. Het waren de aanwijzingen hoe je jezelf moest vinden zodra de wereld om je heen veranderde.

Opeens dacht hij weer aan de manier waarop Trixie zich destijds in Faneuil Hall aan hem had vastgeklampt, hoe ze met hem ver-smolt op het moment dat ze weer bij elkaar waren. Haar kinnetje haakte achter zijn schouder, haar lichaam ontspande dankzij het vertrouwen dat ze in hem had. Ondanks wat hij had gedaan, had ze er nog steeds op vertrouwd dat ze bij hem in veilige handen was en dat hij haar thuis zou brengen. Achteraf besepte Daniel dat de echte fout die hij die dag had gemaakt niet het feit was dat hij even een andere kant had opgekeken, maar dat het zijn schuld was dat de overtuiging bij haar post had gevat dat je iemand van wie je hield in een oogwenk kon verliezen, hoewel het in werkelijkheid maanden, jaren – haar hele leven – zou duren voor ze zich dat zou realiseren.

Het was zo koud dat je wimpers meteen bevroren als je naar buiten liep, en het gevoel in je neusgaten deed denken aan gebroken glas dat in je huid prikte. Het soort kou dat door je heen sneed alsof je lichaam uit gaas bestond. Trixie Stone huiverde terwijl ze op de bevroren rivierover stond voor het schoolgebouw dat dienstdeed als controlepost in Tuluksak, op ongeveer honderd kilometer van de plaats waar de gehuurde sneeuwscooter van haar vader zijn sporen op de besneeuwde toendra achterliet. Ze probeerde redenen te bedenken waarom ze zou blijven waar ze nu was.

Helaas waren er meer redenen – betere redenen – om te vertrekken. Ten eerste was het verkeerd om te lang op één plaats te blijven. Ten tweede zouden de mensen er vroeg of laat achter komen dat ze niet degene was wie ze dachten dat ze was, vooral als ze elke taak die ze kreeg verpestte. Maar ja, hoe moest zij ook weten dat op bepaalde plaatsen langs de route van de K300-race alle sleehonden-drijvers recht hadden op extra stro voor hun sledehonden, zoals hier in Tuluksak. Of dat je een *musher* wel naar de plaats kon brengen waar voedsel en water waren opgeslagen, maar dat je hem of haar niet mocht helpen met het voeren van de honden. Na die twee missers was Trixie gedegradeerd tot oppas voor viervoeters die uit de teams waren gezet en die wachtten tot de bushpiloten kwamen opdagen om ze per vliegtuig terug te brengen naar Bethel.

Juno, een husky, was tot nu toe de enige hond die was achterge-

laten. Hij had bevroeringsverschijnselen, zo luidde de officiële reden die de musher had opgegeven. Het ene oog van de hond was bruin, het andere blauw, en hij staarde Trixie aan met een blik alsof hij verkeerd begrepen was.

In het afgelopen uur had Trixie het voor elkaar gekregen Juno een extra handvol brokken te geven en wat hondenkoekjes die ze had gestolen uit de voorraad van de dierenarts. Ze vroeg zich af of die musher bereid was Juno aan haar te verkopen. Trixie zou hem dan betalen met een gedeelte van het geld dat nog in de gestolen portemonnee zat. Ze dacht dat het misschien gemakkelijker zou zijn op de vlucht te blijven als ze iemand had die ze in vertrouwen kon nemen, iemand die haar onmogelijk kon verraden.

Ook vroeg ze zich af wat Zephyr, Moss en de rest in Bethel – Bethel, Maine – zouden zeggen als ze haar zagen zitten op een sneeuwbank terwijl ze gedroogde zalm at en naar de krankzinnige kakofonie van blaffende honden luisterde, die altijd voorafging aan de aankomst van een hondenteam. Waarschijnlijk zouden ze denken dat ze gek was geworden. Ze zouden zeggen: *Wie ben jij, en wat heb jij met Trixie Stone gedaan?* Eigenlijk stelde zij zichzelf die vraag ook.

Ze wilde niets liever dan haar favoriete flanelen pyjama aantrekken. Een pyjama die zo vaak gewassen was dat de stof zo zacht als een rozenblaadje was geworden. Ze wilde de volle koelkast openen om vervolgens niets van haar gading te vinden. En intens verdrietig worden van het liedje op de radio, de geur van haar vaders shampoo opsnuiven, en struikelen over de opgekrulde rand van het vloerkleed in de gang. Ze wilde teruggaan – niet alleen naar Maine, maar ook naar begin september.

Trixie voelde de tranen in haar ogen opwellen, als het rijzende waterpeil in de haven van Portland, en ze was bang dat iemand het zou merken. Dus bleef ze op het stromatje liggen, waarbij haar neus bijna die van Juno raakte. ‘Weet je,’ fluisterde ze, ‘ik ben ook een keer achtergelaten.’

Haar vader dacht dat ze zich niet meer kon herinneren wat er op die dag in Faneuil Hall was gebeurd. Het tegendeel was waar. Op de meest vreemde momenten kwam de herinnering naar boven, in stukjes en beetjes. Bijvoorbeeld als ze ’s zomers naar het strand gingen en ze de oceaan rook; dan werd het op slag moeilijker om adem

te halen. Of als ze misselijk werd wanneer ze tijdens een ijshockeywedstrijd, in een bioscoop of op een andere plaats opeens werd verzwolgen door een mensenmassa. Trixie herinnerde zich ook dat ze in Faneuil Hall de buggy hadden achtergelaten – haar vader had haar in zijn armen naar het logeeraadres gedragen. Zelfs nadat ze terug waren van die vakantie en ze een nieuwe buggy hadden gekocht, wilde ze er niet meer in rijden.

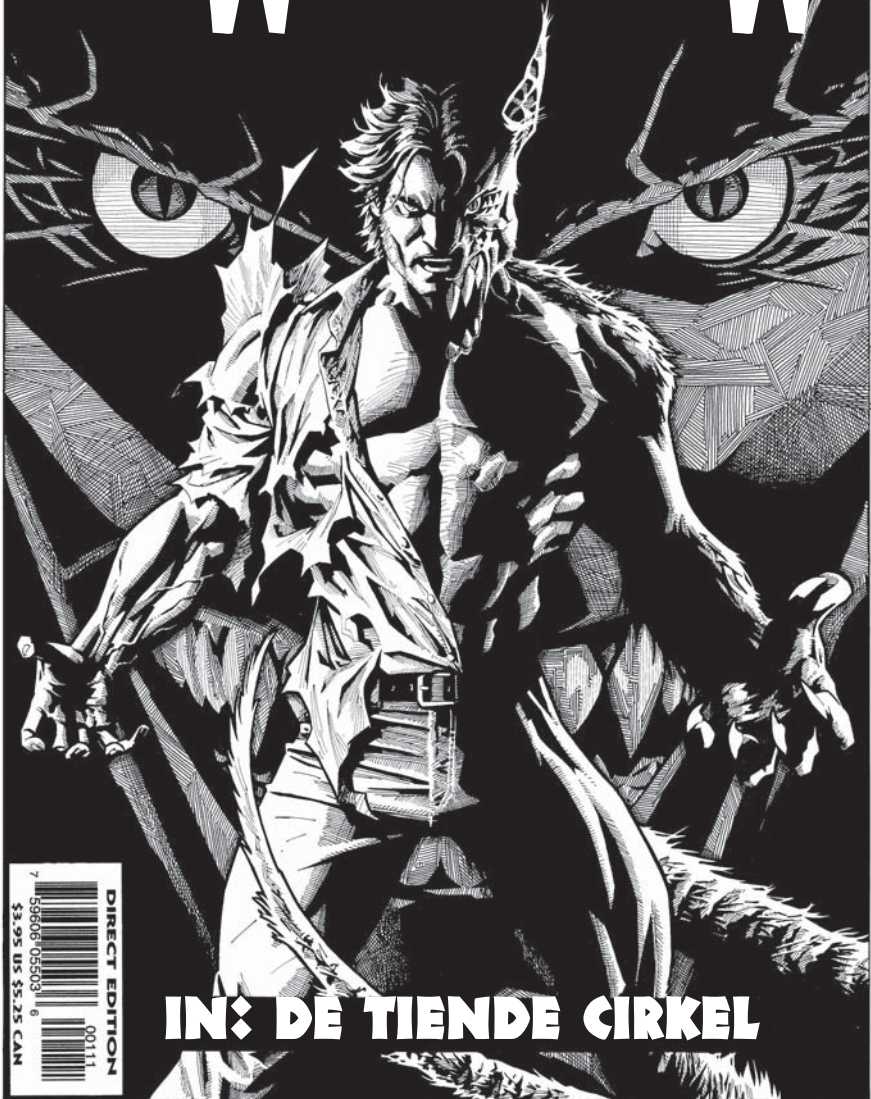
Wat ze zich echter *niet* meer kon herinneren over die dag was het feit dat ze verdwaald was. Ze wist niet meer dat ze de veiligheids gordel had losgemaakt, en al evenmin dat ze door die zee van benen door de deuren naar buiten was gelopen. Opeens had ze een man gezien die haar vader had kunnen zijn, maar in werkelijkheid ging het om een zittend standbeeld. Trixie was naar het bankje gelopen en had zich aan het standbeeld vastgeklampt. De metalen huid was warm, want de zon had er de hele dag op geschinen. Ze nestelde zich tegen het standbeeld aan; bibberend van angst, met een stokkende ademhaling, in de hoop gevonden te worden.

Maar nu was dat juist wat haar het meest beangstigde.

#5

DANIEL
STONE

DE ONSTERFELIJKE WILDKLAUW

DIRECT EDITION
00111
7 595605 055503 6
\$3.95 US \$5.25 CAN

IN DE TIENDE CIRKEL

ZE HEBBEN ME EEN
HELD GENOEMD.

MISSCHIEN BEN IK
DAT OOK.

ZE HEBBEN ME EEN
BEEST GENOEMD.

MISSCHIEN BEN IK
DAT OOK.

IK WEET ALLEEN
ZEKER...

KLOP
KLOP
KLOP

PAPSI!
IK WIL NU IN
DE BADKAMER,
ANDERS VERMOORD
IK JE!

... DAT IK EEN VADER
BEN.

DAT IS HET ENIGE
WAT IK ZEKER WEET.

MISSCHIEN
VINDT EVAN M'N
JURK NIET MOOI.

HIJ VINDT HEM
VAST PRACHTIG.

EN ALS-IE M'N
HAAR LELIJK VINDT
ZITTEN?

DAN IS-IE
EEN IDIOOT EN
MOET JE HEM
DUMPEN.

TOET
TOET

VOLGENS MIJ
IS DAT CASANOVA.
SCHIET OP.

JE BENT
DE LIEFSTE,
PAPS.

VREEMD GENOEG IS DE
JONGEN NERGENS TE ZIEN.

EVAN?
EVAN, WAAR
BEN JE?

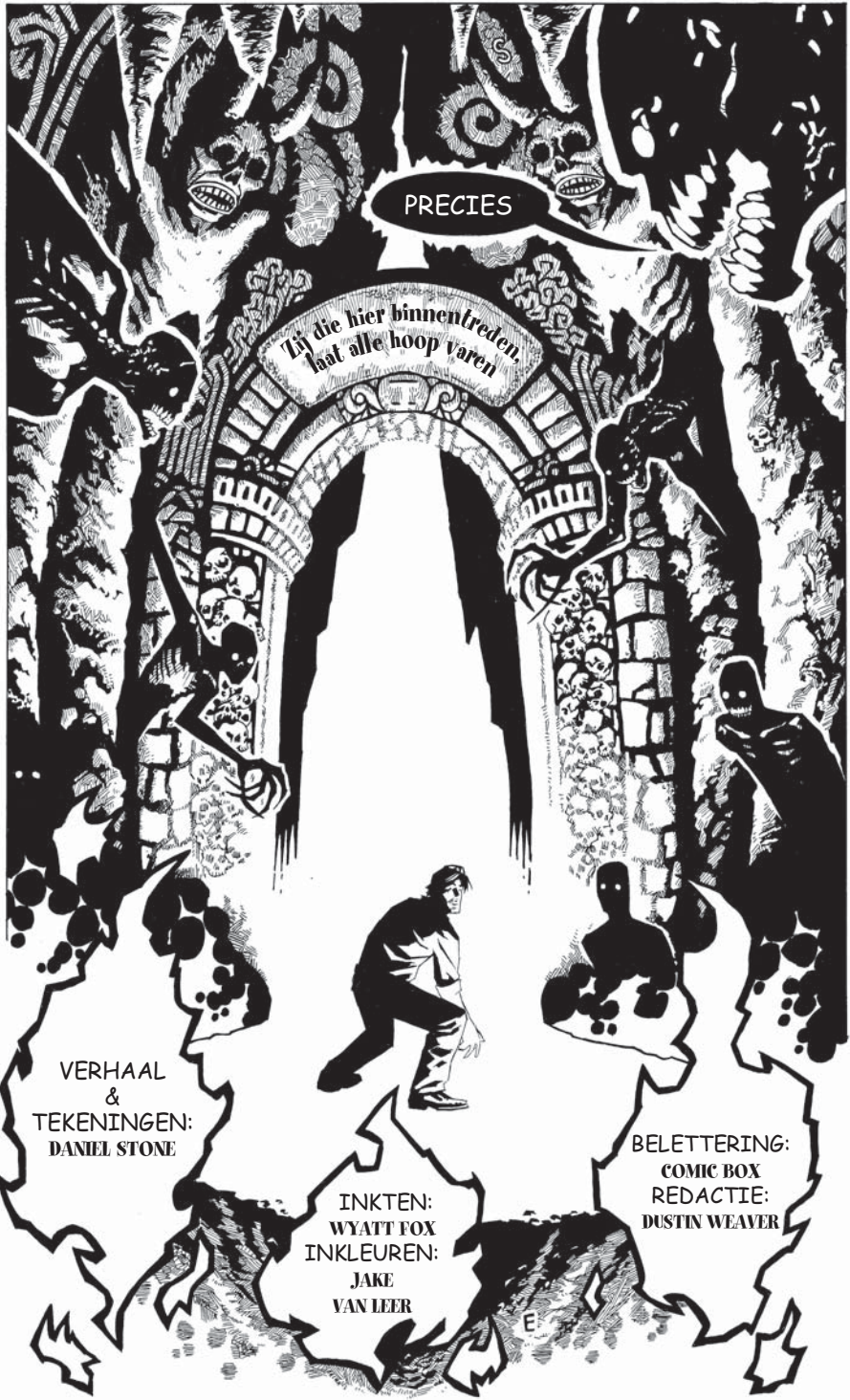
IS DIT DE
JONGEN DIE JE
ZOEKT?

AAAAA

JE ZULT HET MET
MIJ MOETEN DOEN.

PRECIES

Zij die hier binnentreden,
laat alle hoop varen

VERHAAL
&
TEKENINGEN:
DANIEL STONE

INKTEN:
WYATT FOX
INKLEUREN:
JAKE
VAN LEER

BELETTERING:
COMIC BOX
REDACTIE:
DUSTIN WEAVER

1

Laura Stone wist precies hoe ze naar de hel kon lopen. Op cocktail-party's van de faculteit tekende ze op servetten de geografie ervan uit; uit haar hoofd wist ze alle doorgangen, rivieren en berggruggen op te noemen; en ze kende de voornamen van de zondaars die er verbleven. Als een van de beste Dante-geleerden van het land gaf ze college over dat onderwerp, elk jaar opnieuw, al sinds ze een vaste aanstelling had gekregen aan het Monroe College. English 364 was ook opgenomen in het curriculum, en wel onder de naam *Burn Baby Burn*, en ging over de vraag: 'Wat voor de duivel is de hel?' Het was een van de populairste colleges in het tweede trimester, ook al was het epische gedicht *La divina commedia* van Dante beslist niet grappig. Net als de illustraties – boek noch stripverhaal – van Daniel, haar echtgenoot, omvatte *Inferno* alle genres van de popcultuur: romantiek, horror, mysterie, misdaad. En net als in alle goede verhalen was de hoofdpersoon een gewone, alledaagse held die zich niet realiseerde dat hij een held was.

Ze keek naar de studenten die in de bankjes zaten van de doodstille, volle collegezaal. 'Niet bewegen,' instrueerde ze. 'Blijf héél stil zitten.' Naast haar op het podium tikte een eierwekker de seconden van een hele minuut weg. Ze glimlachte in zichzelf bij het zien van studenten die opeens de onbedwingbare neiging hadden om te niezen, op hun hoofd te krabben of te gaan verzitten.

Van de drie delen van Dantes meesterwerk gaf Laura het liefst les in de thematiek van *Inferno* – jongeren waren bij uitstek geschikt om na te denken over de aard van bepaalde daden en de consequenties ervan. Het verre van gecompliceerde verhaal omvat een tijdsperiode van drie dagen – van Goede Vrijdag tot en met paaszondag – waarin Dante de negen cirkels, of kringen, van de hel doorkruist, die bewoond worden door steeds ergere zondaars, om uiteindelijk aan de

andere kant van de hel terecht te komen. Het gedicht staat bol van bombastisch taalgebruik, droefheid, demonen, ruziënde geliefden en verraders die de hersenen van hun slachtoffers verorberen. Kortom, aanschouwelijk genoeg om de aandacht van de hedendaagse student vast te houden. Bovendien leidde het onderwerp af van de dagelijkse realiteit.

De eierwekker ging af. Alle studenten ademden vrijwel tegelijkertijd uit. ‘En? Hoe voelde dat?’ vroeg Laura.

‘Alsof er geen eind aan kwam,’ riep een student.

‘Enig idee op hoelang dat wekkertje stond?’

Er werd gespeculeerd. Twee minuten. Vijf.

‘Wat dachten jullie van zestig seconden?’ zei Laura. ‘Stel je nu eens voor dat je voor eeuwig tot aan je middel in een ijsmeer staat. Stel je eens voor dat de minste beweging de tranen op je gezicht en het water om je heen laat bevriezen. Volgens Dante staat God voor alles wat te maken heeft met beweging en energie. Je niet kunnen bewegen is in de ogen van Lucifer dus de ultieme straf. Op de bodem van de hel is geen vuur, geen zwavel, maar alleen het volslagen onvermogen om tot actie over te gaan.’ Ze liet haar blik over die zee van gezichten glijden. ‘Heeft Dante gelijk? Het gaat om het onderste gedeelte van de tonvormige hel, en de duivel is de ergste van iedereen die zich daar bevindt. Is het wegnemen van je vermogen om datgene te doen wat jij wilt, *wanneer* jij dat wilt, de ergste straf die je maar kunt bedenken?’

Dat was, kort samengevat, de reden dat Laura Dantes *Inferno* zo interessant vond. Natuurlijk kon het worden beschouwd als een religieuze of politieke studie. Natuurlijk ging het verhaal ook over verlossing. Maar als je tot de kern doordrong, ging het verhaal eveneens over een man die zich in de ellende van een midlifecrisis bevond, iemand die de keuzes die hij in het leven had gemaakt evalueerde.

Zoals Laura dat ook min of meer zelf deed.

Toen Daniel Stone bij de middelbare school in een lange file stond en stapvoets naar het gebouw reed, keek hij vluchtig naar het vreemde meisje dat naast hem in de passagiersstoel zat. Hij probeerde zich de tijd te herinneren dat zij zijn dochter was geweest.

‘Het is vandaag druk op de weg,’ zei hij tegen Trixie, gewoon om de stilte te doorbreken.

Trixie gaf geen antwoord. Ze frunnikte aan de radio, met als gevolg een ratjetoe van statische geluiden en muziekfragmenten. Uiteindelijk had ze er genoeg van en zette ze de radio uit. Haar rode haar golfde over haar schouders, haar handen hield ze in de mouwen van haar North Face-jas verborgen. Ze staarde weer uit het raampje, verzonken in duizend gedachten, waarvan Daniel er niet één kon raden.

Tegenwoordig leek het of hun gesprekken slechts de contouren van de stilte vormden. Daniel wist beter dan wie ook dat je jezelf in een oogwenk in iemand anders kon veranderen. Hij begreep dat degene die je gisteren was, niet de persoon van morgen hoefde te zijn. Ditmaal wilde hij koesteren wat hij had, in plaats dat hij dingen wilde loslaten.

‘Papa,’ zei ze, terwijl ze met haar ogen naar de auto wees die voor hen optrok.

Hoewel het een volstrekt cliché was, had Daniel aangenomen dat de traditionele afstand tussen tieners en hun ouders niet zou gelden voor Trixie en hem. Zij hadden een andere relatie. Een relatie die per slot van rekening intiemer was dan de relatie tussen de meeste dochters en vaders, simpelweg vanwege het feit dat hij er altijd voor haar was wanneer ze thuiskwam van school. Met enige schroom had hij haar medicijnkastje in de badkamer aan een grondig onderzoek onderworpen, net als de laden van haar nachtkastje, en hij had onder haar matras gekeken – geen drugs, geen condooms in harmonicaverpakking. Trixie was gewoon van hem aan het vervreemden, en dat was misschien nog erger.

Jarenlang had ze op de vleugels van haar eigen verhalen door het huis gezweefd. Zoals het verhaal over de vlinder die in het klaslokaal was ontpopt, en die een voelspriet miste, wat de schuld was van een jongen die te ruw was geweest; en dat ze op een dag pizza als lunch hadden gekregen terwijl toch duidelijk op het bord stond dat ze bami met kip zouden krijgen, en als ze dat had geweten zou ze van thuis niet haar eigen lunch hebben meegenomen; en dat de letter *I* in cursief anders is dan je denkt. De gesprekjes tussen hen verliepen zo soepel dat Daniel zich schuldig voelde dat hij soms alleen

maar had geknikt of de scherpe kantjes van haar verhalen haalde. In die periode kon hij niet weten dat hij die had moeten verzamelen, zoals gedroogde bloemetjes in de zak van zijn winterjas om hem eraan te helpen herinneren dat het ooit zomer was geweest.

Sinds september had Trixie een vriendje; alweer een cliché. Daniel had daar zo zijn eigen fantasieën bij gehad, zoals terloops een pistool schoonmaken terwijl zij werd opgepikt voor haar eerste afspraakje, of een kuisheidsgordel kopen in de internetwinkel. In geen enkel scenario had hij er over nagedacht dat de aanblik van een jongen die zijn arm bezitterig om het middel van zijn dochter sloeg er wel eens de oorzaak van kon zijn dat hij zo hard zou willen hollen dat zijn longen barstten. En in geen enkel scenario had hij Trixie zien stralen wanneer die jongen bij de deur verscheen, precies zoals ze voorheen altijd naar hem had gekeken. Het meisje dat zich op de video's van het gezin zo lief bewoog, werd van de ene op de andere dag als een feeks, zelfs wanneer ze het er niet om deed. Opeens waren de daden en gewoonten van zijn dochter niet leuk meer en vond hij het beangstigend.

Zijn vrouw hielp hem eraan herinneren dat hoe strakker hij haar aan de lijn hield, hoe venijniger ze zou worstelen om uit die wurggreep te komen. Daarbij bracht Laura te berde dat rebellie er immers ook de oorzaak van was geweest dat ze indertijd met Daniel uitging. Dus toen Trixie en Jason naar de bioscoop gingen, wenste Daniel haar veel plezier, ook al moest hij zich ertoe dwingen om dat te zeggen. Wanneer ze naar haar kamer vluchtte om aan de telefoon in alle rust met haar vriendje te kunnen praten, stond hij niet te luistervinken bij haar deur. Hij gaf haar de ruimte, maar om de een of andere reden was die afstand onnoemelijk groot geworden.

'Hallo?!' zei Trixie, waarmee ze Daniel uit zijn dagdroom sleurde. De auto's voor hen waren opgetrokken en de klaar-over gebaarde driftig naar Daniel om door te rijden.

'Kijk aan,' zei hij. 'Eindelijk.'

Trixie trok aan de handgreep van het portier. 'Laat je me er hier uit?'

Daniel drukte op de knop van de centrale portiervergrendeling. 'Tot drie uur vanmiddag.'

'Ik hoef niet opgehaald te worden.'

Daniel probeerde een brede glimlach op zijn gezicht te toveren. ‘Rijdt Jason je naar huis?’

Trixie pakte haar rugzak en jas. ‘Ja,’ zei ze. ‘Inderdaad.’ Ze sloeg het portier van de pick-up met een klap dicht en verdween tussen de talloze andere tieners die zich allemaal als door een trechter naar de voordeur van de middelbare school bewogen.

‘Trixie!’ riep Daniel uit het open raampje, zo luid dat verscheidene andere kinderen zich eveneens omdraaiden. Ze hield een hand tot een vuist gebald op haar borst, alsof ze krampachtig een geheim wilde bewaren. Afwachtend keek ze hem aan.

Toen Trixie nog klein was, en hij aan het tekenen was terwijl zij in de stripboeken las die hij als naslagwerken in zijn atelier bewaarde, deden ze vaak een spelletje. *Wat is het beste vervoermiddel?* daagde ze hem uit. Daniel zei dan dat dat de Batmobil was. *Zeker niet*, zei Trixie dan. *Het onzichtbare vliegtuig van Wonder Woman.*

Wie heeft het beste kostuum?

Wolverine, zei Daniel dan. Maar Trixie hield het op Dark Phoenix.

Nu boog hij zich naar haar toe. ‘Wat is de beste superkracht?’ vroeg hij.

Het was het enige antwoord waar ze het over eens waren geweest: *vliegen*. Nu keek Trixie hem aan of hij gek was geworden door met een stom spelletje van een eeuwigheid geleden op de proppen te komen. ‘Ik kom nog te laat,’ zei ze, waarna ze wegliep.

Er werd geclaxonneerd, maar Daniel zette zijn pick-up niet in de versnelling. Hij sloot zijn ogen en probeerde zich te herinneren hoe hij op haar leeftijd was. Op zijn veertiende had Daniel in een totaal andere wereld geleefd en al het mogelijke gedaan om zich daar al vechtend, liegend, bedriegend en stelend uit te knokken. Op zijn veertiende was hij iemand die Trixie niet als haar vader zou herkennen. En Daniel had ervoor gezorgd dat dat zo zou blijven.

‘Papa?’

Daniel draaide zich half om en zag opeens dat Trixie naast de pick-up stond, haar vingers over de rand van het open raampje gekromd; de glitter in de nagellak op haar pink glinsterde in de zon. ‘Onzichtbaar zijn,’ zei ze, waarna ze opging in de menigte achter haar.

Gedurende veertien dagen, zeven uur en zesendertig minuten – al hield ze de tijd niet officieel bij – had Trixie Stone zich als een geest gedragen. Ze ging naar school, glimlachte wanneer ze dat geacht werd te doen, en deed net of ze luisterde naar de wiskundeleraar die het over commutatieve eigenschappen had; ze zat zelfs in de kantine met de andere eerstejaars. Maar terwijl de anderen lachten om de kapsels van de lunchdames keek Trixie aandachtig naar haar handen. Ze vroeg zich af of iemand had gemerkt dat je huid doorschijnend leek als de zon in een bepaalde hoek op je handpalm viel, dan zag je al die tunneltjes waar het bloed doorheen stroomde. Bloedlichaampjes. Ze liet het woord door haar mond gaan, stopte het in haar wang, als een snoepje, met als gevolg dat ze niet kon praten en alleen maar haar hoofd schudde als iemand haar iets vroeg.

Kinderen die het wisten – en wie wist het niet, want het nieuws had zich als een lopend vuurtje verspreid – zaten gewoon te wachten tot ze haar zorgvuldig opgetrokken façade zou laten vallen. Trixie had zelfs een meisje horen zeggen dat ze erom wilde wedden wanneer ze in de groep haar zelfbeheersing zou verliezen. In dat opzicht waren andere leerlingen kannibalen; ze aten van je gebroken hart terwijl je toekeek, waarna ze hun schouders ophaalden en je een bloederige, verontschuldigende glimlach schonken.

Oogdruppels hielpen. Net als aambeienzalf onder de ogen tegen de wallen, hoe walgelijk het ook was. Trixie stond altijd om halfzes op, waarna ze twee zorgvuldig uitgekozen T-shirts met lange mouwen en een flanellen broek aantrok. Vervolgens maakte ze van haar lokken een warrige paardenstaart. Ze had er een uur voor nodig om eruit te zien alsof ze net uit bed was gestapt, alsof ze na alles wat er was gebeurd geen slaapttekort had. Tegenwoordig was haar hele leven erop gericht mensen te laten geloven dat ze iemand was die ze niet meer bleek te zijn.

Dwars door een zee van geluiden dwong Trixie zichzelf om door de gang te lopen – kluisdeurtjes die klonken als knarsende tanden, jongens die hard riepen wat ze die middag van plan waren, wisselgeld dat uit de frisdrankautomaten kletterde. Ze draaide zich om naar een deur en bereidde zich voor op de manier waarop ze de komende achtenveertig minuten moest doorstaan. Alleen tijdens de

lessen psychologie zat ze bij Jason in de klas, die derdejaars was. Psychologie was een keuzevak: een elegante manier om te zeggen: *je hebt er zelf om gevraagd*.

Hij was er al; dat wist ze doordat de lucht om haar heen statisch geladen leek – een magnetisch veld. Hij had het vale denimshirt aan dat ze ooit van hem had geleend nadat hij cola over haar trui had gemorst toen ze samen zaten te studeren. Zijn zwarte haardos was altijd een warboel. *Je hebt een scheiding nodig*, zei ze dan tegen hem, en vervolgens moest hij lachen. *Ik weet wel iets leukers*, antwoordde hij dan.

Ze kon hem ruiken. Shampoo, pepermuntkauwgom en – geloof het of niet – de koele, reine geur van aftershave. Dezelfde geur als in het T-shirt dat ze had verstopt op de bodem van de la waarin ze haar pyjama's opborg; het T-shirt waarvan hij niet wist dat zij het had en dat ze elke avond voor het slapengaan om haar kussen wikkelde. Zo bleven herinneringen in haar dromen terugkomen: een eeltplekje op zijn pols waar zijn ijshockeyhandschoen steeds overheen schuurde; zijn zachte stem als ze hem wakker belde; hoe hij zijn pen tussen zijn vingers liet draaien als hij nerveus was of diep nadacht.

Wat hij ook had gedaan toen hij het had uitgemaakt.

Ze haalde een keer diep adem en liep langs de stoel waar Jason het zich gemakkelijk had gemaakt, zijn blik strak op de schuttingwoorden die door de jaren heen door verveelde studenten in het hout waren gekrast. Ze voelde dat hij het warm kreeg terwijl hij probeerde niet naar haar te kijken. Het voelde onnatuurlijk om zo langs hem te lopen, zonder dat hij aan de riem van haar rugzak trok tot zij hem haar volledige aandacht schonk. 'Je komt naar de les, hè?' zei hij dan altijd. Alsof daar ook maar enige twijfel over bestond.

Meneer Torkelson had iedereen een plaats toegewezen. Trixie zat op de eerste rij. De eerste drie maanden van het schooljaar had ze dat verschrikkelijk gevonden, maar nu was ze daar zéér dankbaar voor, want dat betekende dat ze naar het bord kon staren en niet vanuit haar ooghoek Jason of wie dan ook zag zitten. Ze nam plaats, opende haar klapper en probeerde niet naar die grote doorgekraste plek op het papier te kijken waar vroeger Jasons naam stond.

Toen ze een hand op haar schouder voelde – de warme, brede hand van een jongen – stokte haar adem. Ongetwijfeld zou Jason zich nu verontschuldigen, omdat hij zich had gerealiseerd dat hij een fout had gemaakt; hij wilde haar vragen of ze het hem kon vergeven. Ze draaide zich om, het woordje ‘ja’ lag al op haar lippen, maar in plaats daarvan keek ze recht in de ogen van Moss Minton, de beste vriend van Jason.

‘Hé.’ Vluchtig keek hij over zijn schouder naar Jason, die nog steeds gebogen over zijn eigen tafeltje zat. ‘Gaat het met je?’

Trixie streek over de rand van het papier in haar ringbandklapper met haar huiswerk. ‘Waarom zou het niet goed met me gaan?’

‘Ik wil alleen maar zeggen dat we hem allemaal een klootzak vinden.’

We. ‘We’ kon het schoolijshockeyteam betekenen dat kampioen van hun staat was geworden. Een team waarvan Moss en Jason mede-aanvoerders waren. ‘We’ zou kunnen staan voor alle derdeklassers. Voor iedereen, behalve zij. Dit deel van de ellende – laveren door een mijneveld van vrienden die ze samen hadden, erachter komen wie nog steeds aan haar kant stond – was bijna net zo moeilijk als het feit dat ze Jason was kwijtgeraakt.

‘Volgens mij is het maar een fase dat hij nu wat met haar heeft. Het is absoluut niet serieus,’ zei Moss. Zijn woorden waren als een handvol stenen die vanaf een steile rots naar beneden werden geworpen.

Trixie zag haar handschrift op de bladzijde die voor haar lag vertroebelen. *Laat me alsjeblieft met rust*, dacht ze. Ze hoopte intens op de telekinetische kracht van die gedachte. Ditmaal ging in haar leven eindelijk iets naar wens, want meneer Torkelson kwam binnen, sloeg de deur achter zich dicht en ging voor de klas staan. ‘Dames en heren,’ zei hij. ‘Waarom dromen we?’

Een grapjas op de achterste rij zei: ‘Omdat Angelina Jolie niet op Bethel High zit.’

De leraar lachte. ‘Nou ja, dat is een van de redenen. Sigmund Freud zou het misschien zelfs met jou eens zijn. Hij noemde dromen de “koninklijke weg” naar het onderbewuste, geplaveid met al die verboden wensen waarvan je zou willen dat je ze niet had.’

Dromen, dacht Trixie, *zijn als zeepbellen*. Van een afstand kijk je

ernaar, en dan zijn ze mooi. Maar als je er te dicht met je neus op staat, spatten ze uit elkaar en doen je ogen pijn. Ze vroeg zich af of Jason hetzelfde soort dromen had als zij, waarbij je geen lucht krijgt als je 's ochtends wakker wordt en je hart vermorzeld is.

‘Juffrouw Stone?’ herhaalde de leraar.

Trixie bloosde. Ze had geen flauw idee wat Torkelson had gevraagd. Ze voelde de blik van Jason in haar nek priemen.

‘Ik heb een voorbeeld, meneer Torkelson,’ riep Moss ergens achter haar. ‘Ik schaats tijdens een regionaal kampioenschap richting het doel van de tegenstander, er komt een pass op me af, maar opeens wordt mijn stick zo slap als een sliert spaghetti.’

‘Ik wil graag een antwoord van Trixie, Moss, hoe onbeschaamd freudiaans jouw voorbeeld ook is.’

De zintuigen van Trixie verscherpten zich, zoals bij de superhelden van haar vader. Ze hoorde dat achter in de klas een meisje een geheim briefje schreef aan haar vriendje, dat aan de andere kant van het gangpad zat, Torkelson die zijn handen op elkaar drukte, en het ergste van alles, de verbroken verbinding op het moment dat Jason zijn ogen dichtdeed. Ze krabbelde met een pen op haar duimnagel. ‘Mijn dromen kan ik me nooit herinneren.’

‘Een zesde deel van je leven breng je dromend door, juffrouw Stone. In jouw geval kom ik uit op pakweg tweeënhalf jaar. Je hebt toch niet tweeënhalf jaar van je leven gewist?’

Ze schudde haar hoofd, keek op naar de leraar en opende haar mond om iets te zeggen. ‘Ik... ik ben misselijk,’ wist ze met veel moeite uit te brengen. Het klaslokaal wervelde om haar heen terwijl ze haar boeken pakte en het lokaal uit rende.

In de toiletruimte gooide ze haar rugzak onder de rij vierkante, witte wastafels die eruitzagen als de tanden van een reus. Ze liet zich op haar knieën zakken voor een van de toiletten. Ze braakte, hoewel ze zeker wist dat haar maag leeg was. Nadat ze op de vloer was gaan zitten, drukte ze haar verhitte wang tegen de metalen wand van het toilethokje.

Het ging niet om het feit dat Jason het had uitgemaakt op de dag dat ze precies drie maanden verkering hadden gehad. En al evenmin om het feit dat Trixie – een eerstejaars die met Jason de jackpot gewonnen leek te hebben, en een onbeduidend meisje dat een

koningin was geworden omdat ze iemands vriendinnetje was – haar status als Assepoester had verloren. Nee, waar het om draaide was dat ze oprecht geloofde dat je je als veertienjarige bewust kon worden dat liefde je bloed sneller liet stromen, en dat de liefde je dromen caleidoscopische kleuren schonk. Het punt was dat Trixie ervan overtuigd was dat ze nooit zoveel van Jason had kunnen houden als hij niet in dezelfde mate van haar hield.

Trixie liep het toilethokje uit, draaide de kraan boven de wastafel open en waste haar gezicht, waarna ze zich afdroogde met een grijs papieren handdoekje. Ze wilde niet terug naar de klas, nooit meer, dus pakte ze haar eyeliner, mascara, lipgloss en spiegeltje. Het weelderige, koperkleurige haar had ze van haar moeder, de donkere teint van haar vader. Haar oren waren te puntig, haar kin te rond. Haar lippen waren oké, vond ze. Een leraar handvaardigheid had ooit tijdens de les tegen haar gezegd dat ze klassieke lippen had, waarna hij er een tekenles aan had gewijd. Haar ogen vond ze echter regelrecht beangstigend. Vroeger hadden ze de donkergroene kleur van mos, maar tegenwoordig waren ze matgroen, zo bleek dat je amper van een kleur kon spreken. Trixie vroeg zich af of je het pigment uit je ogen kon huilen.

Ze klapte het spiegeltje dicht, maar bij nader inzien opende ze het opnieuw en legde het op de vloer. Nadat ze er drie keer met de hak van haar schoen op gestampt had, was de spiegel aan gruzelementen. Het plastic omhulsel en de scherven gooide ze weg, behalve één glasscherf. Hij had de vorm van een traan, aan de ene kant rond, aan de andere zo scherp als een dolk.

Ruggelings liet ze zich langs de tegelmuur naar de vloer zakken, onder de wastafel. Vervolgens schraapte ze met haar provisorische mes over de witte huid aan de binnenkant van haar onderarm. Meteen nadat ze dat deed, wilde ze dat het nooit gebeurd was. Krankzinnige meisjes deden zulke dingen. Zombiemeisjes uit griezelromans.

Maar toch.

Trixie voelde een stekende pijn toen ze de huid opensneed en het bloed bijna liefdevol opwelde.

Het deed zeer, maar de pijn was niet zo erg als al het andere.

‘Je moet wel iets verschrikkelijks uithalen om op het onderste niveau van de hel terecht te komen,’ zei Laura retorisch, waarbij ze de klas gadesloeg. ‘En dan te bedenken dat Lucifer altijd de rechterhand van God is geweest. Wat ging er zo ontzettend mis?’

Het zal wel een banaal meningsverschil zijn geweest, dacht Laura, zoals ruzies meestal ontstonden. ‘Op een dag wendde God zich tot zijn maatje Lucifer en zei dat hij overwoog om die leuke speeltjes die hij had gemaakt – namelijk de mensen – het recht te geven zelf keuzes te maken. De vrije wil. Lucifer vond dat die macht alleen de engelen toekwam. Hij organiseerde een coup maar werd uiteindelijk de grote verliezer.’

Laura begon door de gangpaden te lopen. Een nadeel van vrije toegang tot het internet was dat leerlingen de lessen gebruikten om online te shoppen en porno te downloaden als de leraar niet oplette. ‘Wat *Inferno* zo briljant maakt zijn de *contrapassi*, de straffen die passen bij de gepleegde misdaden. Volgens Dante weerspiegelt de straf van de zondaars datgene wat ze op aarde verkeerd hebben gedaan. Lucifer wilde niet dat de mensen zelf keuzes konden maken, dus werd hij zelf in het ijs letterlijk onbeweeglijk gemaakt. Waarzeggers lopen rond met hun hoofd achterstevoren op de romp. Overspeligen zijn eeuwig geslachtelijk met elkaar verbonden, zonder dat ze daar enige bevrediging uit halen.’ Laura schudde het beeld dat in haar opkwam van zich af. ‘Kennelijk werd viagra klinisch getest in de hel,’ grapte ze.

De studenten lachten terwijl Laura weer naar het podium liep. ‘In de twaalfde eeuw, dus voordat de Italianen naar *Revenge of the Sith* of *Lord of the Rings* konden kijken, symboliseerde dit gedicht het ultieme gevecht tussen goed en kwaad,’ zei ze. ‘*Evil*, het Engelse woord voor kwaad, staat mij wel aan. Als je de letters door elkaar husselt krijg je *vile*, verachtelijk, en *live*, leven. *Good*, Engels voor goed, is slechts een bevel voor *go do*, ofwel “gaat heen en doe”.’

De vier postdoctoraalstudenten die de leergroepen voor dit keuzevak leidden, zaten naast elkaar op de voorste rij, laptop op hun knieën. Nou ja, wat het laatste betrof, waren dat er drie. Alpha noemde zichzelf retrofeministe, wat voor zover Laura kon beoordelen betekende dat ze veel toespraken hield over het feit dat

moderne vrouwen zover van huis waren gedreven dat ze zich daar niet meer op hun gemak voelden. Naast haar zat Aine, die woorden op de binnenkant van haar bleke arm schreef; waarschijnlijk haar eigen poëzie. Naryan, die sneller kon typen dan Laura kon lezen, keek van zijn laptop naar haar op; een kraai die in de houding zat om een kruimel op te vangen. Alleen Seth hing languit in zijn stoel, de ogen gesloten, zijn lange haar voor zijn gezicht. Snurkte hij?

Ze voelde het bloed naar haar nek en hals stijgen. Ze keerde Seth Dummerston de rug toe en keek vluchtig naar de klok die achter in de collegezaal hing. ‘Dat is het dan voor vandaag. Lees het vijfde canto door,’ instrueerde Laura. ‘Volgende week woensdag gaan we het hebben over poëtische rechtvaardigheid versus goddelijke vergelding. Nog een prettig weekend, mensen.’

De studenten pakten hun rugzak en laptop. Ze kwebbelden over de bands die straks zouden optreden, en over het feit dat er om de sfeer van de Caribbean Nights te vergroten een wagonlading echt zand was aangevoerd. De studenten wikkelden dikke sjaals om hun nek, net felgekleurd verband, en liepen achter elkaar de collegezaal uit. Ze waren het hoorcollege van Laura allang vergeten.

De volgende les hoefde Laura niet voor te bereiden, zij *was* dat hoorcollege, in hart en ziel. *Wees voorzichtig met wat je wenst*, dacht ze. *Want die wens zou wel eens uit kunnen komen.*

Zes maanden geleden was ze ervan overtuigd geweest dat het goed was wat ze deed, een buitenechtelijke verhouding die zo natuurlijk aanvoelde dat ermee stoppen misdadiger leek dan doorgaan. Als zijn handen over haar lichaam gleden, transformeerde ze van de verstandelijke professor Stone in een vrouw bij wie de gevoelens op de eerste plaats kwamen. Nu Laura zich echter realiseerde wat ze had gedaan, wilde ze een tumor de schuld geven, of een tijdelijke verstandsverbijstering, alles behalve haar eigen zelfzuchtigheid. Nu wilde ze alleen nog maar de schade beperken, ermee stoppen, terug naar de warmte van haar gezin voordat het tot hen doordrong hoelang ze was weggeweest.

Toen iedereen uit de collegezaal was, deed Laura de plafondlichten uit, waarna ze in haar zakken naar de sleutels van haar kantoor voelde. Verdomme, had ze die achtergelaten in haar laptoptas?

‘*Veil*.’

Laura draaide zich om, maar ze had het zachte zuidelijke accent in de stem van Seth Dummerston al herkend. Hij ging staan, rekte zijn lange lijf uit na zijn dutje. ‘*Veil* is ook een anagram van *evil*. Een sluier; de dingen die we voor anderen verbergen.’

Ze staaarde hem kil aan. ‘Heb je geslapen tijdens mijn hoorcollege?’

‘Het is laat geworden gisteravond.’

‘En wiens schuld is dat?’ vroeg Laura.

Seth staaarde haar aan zoals hij altijd naar haar keek, waarna hij zich naar voren boog en zijn lippen langs de hare liet glijden. ‘Vertel mij het maar,’ fluisterde hij.

Trixie liep de hoek om en daar stonden ze: Jessica Ridgeley, met haar blonde, golvende lokken en een teint zoals alleen de dochter van een dermatoloog kon hebben, leunde tegen de deur van het auditorium en kuste Jason.

Als aan de grond genageld bleef Trixie staan, een zee van studenten golfde om haar heen. Ze keek toe terwijl Jason zijn handen in de achterzakken van Jessica’s spijkerbroek schoof. Ze zag het kuiltje bij zijn linker mondhoek. Hij had dat kuiltje alleen als hij uit zijn hart sprak.

Vertelde hij Jessica dat zijn favoriete klank het ploffende geluid was van wasgoed in de draaiende droogtrommel? Dat hij soms langs een telefoon liep en dacht dat ze hem zou opbellen, en dat dat dan ook prompt gebeurde? En dat toen hij tien was hij een keer een snoepautomaat had opengebroken omdat hij wilde weten waar de kwartjes heen gingen nadat je die in de gleuf had gestopt?

Luisterde ze wel goed naar wat hij zei?

Opeens voelde Trixie dat iemand haar bij een arm vastpakte en meesleurde door de gang, de deur uit, naar het plein. Ze rook de geur van een lucifer die werd aangestoken, en even later kreeg ze een sigaret tussen haar lippen gestoken. ‘Over je longen,’ beval Zephyr.

Met Zephyr Santorelli-Weinstein was Trixie het langst bevriend. Ze had enorme reebruine ogen, een olijfkleurige huid en ze had de meest fantastische moeder van de wereld. Haar moeder kocht wierook voor in haar kamer en had haar meegenomen om haar navel

te laten piercen, alsof het een inwijdingsritueel voor jongvolwassenen was. Ze had ook een vader, maar hij woonde in Californië bij zijn nieuwe gezin. Trixie wist dat ze daar maar beter niet over kon beginnen. ‘Naar welke les moet jij nu?’

‘Frans.’

‘Madame Wright is seniel. We spijbelen.’

Bethel High School had een open campus, niet omdat de schoolleiding een fervent voorstander van tienervrijheid was, maar omdat de leerlingen toch nergens heen konden. Trixie liep naast Zephyr over de toegangsweg van de school, hun hoofd gebogen in de wind, de handen diep in de zakken van hun North Face-jas. De krassen die Trixie zichzelf een uur geleden op haar arm had toegebracht, bloeden niet meer, maar de kou prikkelde. Onwillekeurig begon ze door haar mond te ademen, want zelfs vanaf deze afstand rook ze de gasachtige stank van rotte eieren, afkomstig van de noordelijk gelegen papierfabriek waar de meeste volwassenen van Bethel werkten. ‘Ik heb gehoord wat er is gebeurd tijdens de psychologieles,’ zei Zephyr.

‘Geweldig,’ mopperde Trixie. ‘Nu vindt de hele wereld me een loser *en* een freak.’

Zephyr nam de sigaret uit haar hand en rookte het laatste restje van de peuk op. ‘Wat maakt het jou uit wat de wereld van je denkt?’

‘De wereld kan me gestolen worden,’ gaf Trixie toe. Opnieuw prikten de tranen in haar ogen. Met haar want veegde ze over haar wangen. ‘Ik wil Jessica Ridgeley vermoorden.’

‘Als ik in jouw schoenen stond, zou ik Jason wel willen vermoorden,’ zei Zephyr. ‘Waarom laat je je zo door hem van streek maken?’

Trixie schudde haar hoofd. ‘Ik ben degene die met hem hoort te gaan, Zephyr. Dat *weet* ik gewoon.’

Ze hadden de bocht in de rivier bereikt en liepen voorbij de parkeerplaats, waar een brug de Androscoggin overspande. In deze tijd van het jaar was de rivier vrijwel helemaal bevroren, compleet met prachtige kunstzinnige ijssculpturen als gevolg van kruidend ijs dat zich rond de rotspartijen in de rivier ophoopte. Nog eens vierhonderd meter verder zouden ze het stadje bereiken, waar je in wezen alleen maar een Chinees restaurant, een avondwinkel, een bank

en een speelgoedwinkel aantrof, en verder heel veel dat de moeite van het vermelden niet waard was.

Zephyr wachtte rustig af terwijl Trixie enkele minuten bleef huilen, waarna ze tegen de leuning van de brug leunde. ‘Wil je eerst het goede of het slechte nieuws horen?’

Trixie snoot haar neus in een oude tissue die ze in haar zak vond. ‘Het slechte nieuws.’

‘Je bent een masochiste, weet je dat?’ zei Zephyr grinnikend. ‘Het slechte nieuws is dat mijn beste vriendin officieel haar respitperiode van liefdesverdriet heeft overschreden, en dat ze van nu af aan bestraft zal worden.’

Trixie moest er even om glimlachen. ‘En het goede nieuws?’

‘Moss Minton en ik gaan min of meer met elkaar.’

Ook dat voelde als een messteek in haar hart. Haar beste vriendin en de beste vriend van Jason? ‘Echt waar?’

‘Nou ja, misschien is “met elkaar gaan“ niet de juiste formulering. Na de Engelse les van vandaag heeft hij me opgewacht om te vragen hoe het met jou ging... Maar toch, dat had hij aan *iedereen* kunnen vragen, snap je?’

Trixie snoot haar neus. ‘Geweldig. Ik ben blij dat mijn ellende jouw liefdesleven wat opkrikt.’

‘Nou ja, één ding is zeker, al dat gesnotter doet *jouw* liefdesleven geen goed. Je kunt niet blijven treuren over Jason. Hij weet dat je geobsedeerd bent.’ Zephyr schudde haar hoofd. ‘Jongens willen niet voortdurend op de lip worden gezeten, Trix. Ze willen... Jessica Ridgeley.’

‘Wat zou hij verdomme toch in haar zien?’

Zephyr haalde haar schouders op. ‘Weet ik veel? Grote tieten, het IQ van een neanderthaler?’ Ze trok de tas voor haar buik en haalde er een zakje M&M’s uit. Aan de rand van haar tas hingen twintig aan elkaar gehaakte, roze paperclips.

Trixie kende meisjes die hun seksuele contacten in een dagboek bijhielden, of veiligheidsspeldjes aan hun sportschoen vastmaakten. Zephyr hield het bij paperclips. ‘Een jongen kan je alleen pijn doen als je hem er de kans toe geeft,’ zei Zephyr, waarbij ze haar vingers over de bungelende paperclips liet glijden.

Tegenwoordig was vaste verkering niet in de mode; het meren-

deel van de schooljeugd hield het bij losse contacten. Opeens werd ze misselijk van de gedachte dat Jason haar misschien als een scharreltje had beschouwd. 'Ik kan dat niet.'

Zephyr scheurde het zakje M&M's open en gaf het aan Trixie. 'Profijt hebben van een vriendin, dat willen jongens, Trix.'

'En is wat het meisje wil niet belangrijk?'

Zephyr haalde haar schouders op. 'Luister, ik ben waardeloos in wiskunde, ik zing vals en tijdens de gymles word ik altijd als laatste uitgekozen... maar kennelijk heb ik wel talent voor het versieren van jongens.'

Lachend draaide Trixie zich om. 'Hebben ze dat tegen jou gezegd?'

'Eerst proberen, dan oordelen. Je hebt de lusten en niet de lasten. De volgende dag doe je net of er niets gebeurd is.'

Trixie trok aan het kettinkje van paperclips. 'Als je je gedraagt of er niets aan de hand is, waarom houd jij dan de score bij?'

Zephyr haalde haar schouders op. 'Geen idee. Ik denk dat ik dat doe om me eraan te helpen herinneren wanneer ik ermee ben begonnen.'

Trixie opende haar hand en keek naar de M&M's. De kleurstof op de snoepjes was al gaan uitlopen op haar huid. 'Waarom zeggen ze in de reclame steeds dat ze niet smelten in je hand terwijl dat toch altijd weer gebeurt?'

'Omdat iedereen liegt,' antwoordde Zephyr.

Alle tieners wisten dat dat waar was. Volwassen worden had alles te maken met het feit dat je te weten kwam welke deuren nog niet voor je neus waren dichtgesmeten. Jarenlang hadden de ouders van Trixie tegen haar gezegd dat ze alles kon zijn, alles kon hebben en alles kon doen wat ze maar wilde. Daarom was ze er zo op gebrand geweest zo snel mogelijk volwassen te worden – tot ze uiteindelijk opgroeide en tegen de dikke muur van de realiteit aanliep. Het bleek namelijk dat ze *niet* alles kon hebben. Je werd nu eenmaal niet mooi, slim of populair omdat je dat zo graag wilde. Je had geen controle over je eigen lot. Je had het gewoon te druk om je aan de omstandigheden aan te passen. Zelfs nu, terwijl ze hier stond, waren er miljoenen ouders die hun kinderen iets voorspiegelden waarmee hun kroost alleen maar teleurstelling zou oogsten.

Zephyr staarde over de reling. ‘Het is al de derde keer deze week dat ik niet kom opdagen voor de Engelse les.’

Trixie miste de Franse les, een proefwerk over *le subjonctif*. Kennelijk waren werkwoorden ook onderhevig aan stemmingen. Ze moesten op een heel andere manier worden vervoegd als je ze in zinnen gebruikte waarmee je willen, twijfelen, wensen of oordelen wilde uitdrukken. De zinnen die met een rode vlag waren aangeduid, had ze gisteravond uit haar hoofd geleerd. *Het valt te betwijfelen dat. Het is niet duidelijk dat. Het lijkt erop dat. Het zou kunnen dat. Ondanks dat. Ongeacht wat. Het staat buiten kijf dat.*

Ze had geen stomme *leçon* nodig om haar duidelijk te maken wat ze al jaren wist – bij iets negatiefs of onzekers waren er regels waaraan je je diende te houden.

Als Daniel mocht kiezen zou hij steeds een boef tekenen.

Met helden kon je nu eenmaal niet veel kanten op. Ze waren gebonden aan traditionele normen: vierkante kaak, té gespierde kuiten, een gebit waar niets op aan te merken viel. Bovendien waren ze pakweg dertig centimeter langer dan de gemiddelde man in het stripverhaal. Anatomische wonderen waren het, complexe toonbeelden van gespierdheid. Ze droegen belachelijke, kniehoge laarzen, die niemand zonder bovenmenselijke krachten ooit aan zou trekken.

Een boef kon je tenminste een gezicht in de vorm van een ui, een aambeeld of een pannenkoek geven. Zijn ogen mochten uitpuilen, of diep in de kassen verborgen liggen. Hij kon er pafferig uitzien, of broodmager, wollig, rubberachtig of bedekt met de schubben van een hagedis. Hij kon spreken in bliksems, of vuur spuwen en bergen verzwelgen. Bij het tekenen van een boef kreeg je creativiteit alle ruimte.

Het probleem was echter dat je het een niet zonder het ander kon hebben. Geen boef zonder een degelijke vent om de norm te stellen. En geen goeie kerel zonder dat een smeerlap liet zien hoever hij van het rechte pad kon afdwalen.

Vandaag zat Daniel gebogen achter de tekentafel en kwam tot niets. Hij liet zijn potlood tussen zijn vingers draaien, kneedde een

gum in zijn handpalm. Hij had ervan genoten om zijn hoofdpersoneage in een havik te veranderen. De spanwijdte van de vleugels had hij goed getekend, maar vooralsnog kreeg hij het niet voor elkaar dat gezicht met die flonkerende ogen en grote bek menselijke trekjes te geven.

Daniel was een tekenaar van stripverhalen. Laura had in de academische wereld genoeg diploma's en titels verdiend om een vaste aanstelling aan het Monroe College te krijgen, en Daniel had altijd thuis gewerkt, met Trixie aan zijn voeten terwijl hij voor DC Comics de hokjes van de verschillende stripverhalen vol tekende. Dankzij zijn opvallende stijl werd hij opgemerkt door Marvel, waar men hem talloze keren had gevraagd of hij in New York de tekeningen voor *Ultimate X-Men* wilde maken. Daniel had zijn gezin echter altijd belangrijker gevonden dan zijn carrière. Hij hield zich bezig met grafische kunst om de hypotheek te betalen – logo's en illustraties voor nieuwsbrieven van bedrijven – tot vorig jaar, net voordat hij veertig werd, Marvel hem in dienst nam en Daniel thuis kon werken aan een project waarin hij alle ruimte kreeg.

In zijn werkkamer had hij een foto van Trixie, niet alleen omdat hij van haar hield, maar ook omdat zij voor dit speciale stripverhaal – *De tiende cirkel* – zijn inspiratiebron was. Nee, niet alleen Trixie, ook Laura. Haar obsessie voor Dante vormde de basis van het verhaal. Trixie was de drijvende kracht. Daniel was echter verantwoordelijk voor het creëren van het hoofdpersoneage – Onsterfelijke Wildklauw – een held van het soort dat in deze business nooit eerder ten tonele was gevoerd.

In historisch opzicht waren stripverhalen altijd geschreven voor een speciale doelgroep: tienerjongens. Daniel had Marvel echter een ander concept aangeprezen: een personeage voor een demografische groep volwassenen. Volwassenen die zich vroeger niet hadden kunnen uitleven in het lezen van stripboeken, maar die nu wel het geld konden spenderen aan strips waar ze in hun pubertijd niet kapitaalkrachtig genoeg voor waren. Volwassenen die Michael Jordan-achtige sportschoenen droegen, naar nieuwsprogramma's keken die aan MTV-clips deden denken, en die tijdens hun vlucht in de businessclass Tetris speelden op een Nintendo DS. Volwassenen

die zich bovendien onmiddellijk konden identificeren met Duncan, ofwel het alter ego van Onsterfelijke Wildklauw, een vader van een jaar of veertig die zich realiseerde dat oud worden een hel was, die zijn gezin wilde beschermen en wiens krachten hem in hun macht hielden in plaats van andersom.

Het verhaal van deze strip volgde Duncan, een gewone vader die op zoek was naar zijn dochter die door een duivel was ontvoerd naar Dantes concentrische niveaus, of kringen, in de hel. Zodra Duncan door woede of angst geprovoceerd werd metamorfoseerde hij in Onsterfelijke Wildklauw, waarbij hij letterlijk in een dier veranderde. De kern van het verhaal bestond eruit dat macht altijd het verlies van menselijkheid in zich droeg. Als Duncan in een havik veranderde, of in een beer of wolf om een gevaarlijk wezen te misleiden, zou een deel van hem dat ‘monster’ blijven. Zijn grootste angst was dan ook dat als hij zijn vermiste dochter zou vinden, waarbij de tijd van het grootste belang was, zij hem niet langer zou herkennen in de persoon die hij was geworden om haar te kunnen redden.

Daniel keek naar wat hij tot nu toe op papier had gezet. Vervolgens zuchtte hij. Het probleem was niet de tekening van de havik als zodanig – zoiets lukte hem zelfs met de ogen dicht. Maar hij moest ervoor zorgen dat de lezer de mens achter de havik bleef zien. Een man die in een dier veranderde, was niet nieuw. Daniel was echter op een oprechte, onvervalste wijze tot dat concept gekomen. Als enige blanke jongen was hij opgegroeid in een Eskimodorp in Alaska, waar zijn moeder les gaf aan de basisschool en zijn vader simpelweg uit beeld was. In Akiak spraken de Yup'ik openlijk over kinderen die op pad gingen om bij de zeehonden te leven, over mannen die hun huis deelden met zwarte beren. Een vrouw zou getrouwd zijn geweest met een hond en puppy's hebben gebaard die onder de vacht baby's bleken te zijn. Dieren werden simpelweg beschouwd als niet-menselijke personen, die net als mensen bewust beslissingen konden nemen, waarbij 'de mens' als het ware doorschemerde onder hun huid. Dat was duidelijk te zien in de manier waarop ze samen aten, verliefd op elkaar werden of verdrietig waren. Deze ontwikkeling kende echter twee kanten, want soms bleek in de mens iets van een beest te zijn verborgen.

Daniels goede en enige vriend in het dorp was Cane, een Yup'ik wiens opa het op zich had genomen om Daniel te leren jagen en vissen, of eigenlijk alles wat Daniels vader had moeten doen. Nadat je een konijn had gedood, hoorde je bijvoorbeeld stil te zijn, zodat de geest van het dier langs kon komen. En in een visserskamp moest je de graten van de zalm in de rivier gooien terwijl je *'Ataam taikina'* fluisterde, ofwel 'Tot ziens'.

Het grootste deel van zijn kindertijd had in het teken gestaan van zijn wens om te vertrekken. Hij was namelijk een *kass'aq*, een blanke jongen, en dat was voldoende reden om geplaagd, afgebekt of geslagen te worden. Tegen de tijd dat hij de leeftijd van Trixie had, dronk hij te veel, maakte hij zich schuldig aan vandalisme en zorgde hij ervoor dat niemand het in zijn hoofd haalde om hem te besodemieteren. Maar op momenten dat hij zich niet met dergelijke dingen bezighield, was hij aan het tekenen – personages die zegevierend uit de strijd kwamen, ondanks het feit dat aanvankelijk alles tegenzat. Personages die zich verscholen in de marges van zijn schoolboeken, en in zijn handpalmen. Hij tekende om te kunnen ontsnappen aan de werkelijkheid. Uiteindelijk, hij was toen zeventien, lukte dat ook.

Toen hij Akiak eenmaal had verlaten, keek hij niet meer terug op zijn verleden. Hij leerde om niet langer zijn vuisten te gebruiken, maar zijn woede te transformeren in zijn tekeningen. Hij verwierf zich een plekje in de stripverhalenbusiness. Nooit sprak hij over zijn vroegere leven in Alaska. Trixie en Laura wisten bovendien dat ze daar maar beter hun mond over konden houden. Hij werd een typisch kleinburgerlijke vader die zich verdienstelijk maakte als voetbaltrainer van de jeugdafdeling, die tijdens barbecues hamburgers grilde en die zijn gazon maaide. Kortom, een man van wie je nooit zou verwachten dat men hem had beschuldigd van zoiets gruwelijks dat hij zichzelf probeerde te ontvluchten.

Daniel kneep in de gum die hij aan het kneden was en gumde de havik helemaal uit. Had hij misschien moeten beginnen met Duncan-de-mens in plaats van Onsterfelijke Wildklauw-het-beest? Hij pakte zijn potlood en begon een schets te maken, bestaande uit losse ovaal, waarna hij die verbond met gewrichten. Een schets waaruit uiteindelijk zijn weinig hoopgevende held tevoorschijn kwam: geen

cape, geen hoge laarzen, geen masker dat zijn gezicht half bedekte, maar Duncans gewone voorkomen, ofwel een versleten jack, jeans en sarcasme. Net als Daniel had ook Duncan een ruige, zwarte haardos en een fronsende uitdrukking. En net als Daniel had Duncan een tienerdochter. En net als Daniel had alles wat Duncan deed of naliet te maken met een verleden waarover hij niet wilde praten.

In feite was Daniel in het geheim zichzelf aan het tekenen.

Jasons oude Volvo was van zijn oma geweest voordat ze overleed. Voor haar vijfentachtigste verjaardag had zijn opa de stoelen opnieuw bekleed in roze, haar favoriete kleur. Jason had aan Trixie verteld dat hij overwoog de bekleding weer de originele vleeskleurige tint te geven, maar rotzooien met dat soort liefde was niet gemakkelijk.

De ijshockeytraining was een kwartier geleden afgelopen. Trixie wachtte in de kou, haar handen hoog in de mouwen van haar jas, tot Jason van de ijsbaan zou komen. Lachend liep hij naast Moss, de enorme hockeytas aan zijn schouder.

Hoop was een pathologisch element van de puberteit, net als jeugdpuistjes en bruisende hormonen. Volgens de mensen om je heen klonk je misschien cynisch, maar dat was slechts een afweermechanisme, een deklaagje om een puist aan het zicht te onttrekken. Het was namelijk te gênant om toe te geven dat je de hoop nog niet had opgegeven, ondanks de waardeloze deals die jouw kant opkwamen.

Toen Jason haar zag, deed Trixie net of ze die verholen blik op zijn gezicht niet zag – spijt, misschien berusting. In plaats daarvan richtte ze haar aandacht op het feit dat hij in zijn eentje naar haar toe liep. ‘Hallo,’ zei ze op een neutrale toon. ‘Geef je me een lift naar huis?’

Hij aarzelde lang genoeg; Trixie stierf opnieuw een innerlijke dood. Vervolgens knikte hij en ontgrendelde de portieren. Ze ging op de passagiersstoel zitten terwijl Jason de versnellingspook in de juiste positie plaatste, de motor startte en de verwarming aanzette. Er kwamen wel duizend vragen in Trixie op – *Hoe was de training? Denk je dat het opnieuw gaat sneeuwen? Mis je me?* – maar ze kreeg

geen woord over haar lippen. Het was simpelweg te overweldigend om in deze roze passagiersstoel te zitten, op nog geen halve meter van Jason vandaan, precies zoals ze wel honderd keer naast hem in de auto had gezeten.

Hij reed van zijn parkeerplekje en schraapte zijn keel. ‘Voel je je weer wat beter?’

Dan wanneer? dacht ze.

‘Je liep vanmorgen de psychologieles uit,’ bracht Jason haar in herinnering.

Dat lesuur leek wel een eeuw geleden. Trixie streek haar lokken achter haar oren. ‘Ja,’ zei ze, waarna ze haar ogen neersloeg. Trixie dacht aan het feit dat ze altijd de versnellingspook vastpakte, zodat wanneer Jason ernaar reikte hij haar hand vasthield. Ze liet haar vingers onder haar dijbeen glijden en pakte de rand van de zitting vast, zodat ze geen stomme dingen zou doen.

‘Wat doe je hier eigenlijk precies?’ vroeg Jason.

‘Ik wil je iets vragen.’ Trixie haalde diep adem om moed te verzamelen. ‘Hoe krijg je het voor elkaar?’

‘Wat bedoel je?’

‘Nou ja, alles, je weet wel. Naar school gaan, trainen, de hele dag doen wat je moet doen, je gedragen of... het allemaal niets te betekenen had.’

Hij vloekte fluisterzacht en parkeerde de auto. Vervolgens boog hij zich naar haar toe en streek met zijn duim over haar wang. Tot op dat moment had ze zich niet gerealiseerd dat ze hilde. ‘Trix,’ verzuchtte hij. ‘Het was wel moeilijk.’

De tranen rolden over haar wangen. ‘Maar ik *hou* van je,’ zei Trixie. Zij had geen schakelaartje waarmee ze in een oogwenk die stroom van gevoelens kon stopzetten. En ze wist niet hoe ze de herinneringen een plekje kon geven. Herinneringen die zich als zuur in haar maag verzamelden omdat haar hart niet langer wist wat ze ermee aan moest. Ze kon Jason geen verwijten maken; ze vond het zelf ook niet leuk zoals ze nu was. Ze kon echter onmogelijk opnieuw het meisje worden uit de periode voordat ze hem had ontmoet. Dat meisje was verdwenen. Wat moest ze nu met zichzelf aan?

Ze merkte dat ze Jason aan het wankelen had gebracht. Toen hij

zich over de ruimte tussen de twee stoelen heen boog om haar in zijn armen te nemen, drukte ze haar hoofd tussen zijn schouder en hals en kustte zijn huid, die zout smaakte. Bedankt, mompelde ze – tegen God, Jason, of tegen beiden.

Zijn woorden beroerden de lokken bij haar oor. ‘Je moet hiermee ophouden, Trixie. Het is uit tussen ons.’

Dat vonnis – en dat was precies wat het was, in elk opzicht – viel als de bijl van een guillotine tussen hen in. Trixie maakte zichzelf van hem los en wreef met de mouw van haar jas over haar ogen. ‘Als je daar *ons* mee bedoelt,’ fluisterde ze, ‘hoe komt het dan dat alleen *jij* dat besluit hebt genomen?’

Toen hij daar geen antwoord op gaf – of daar geen antwoord op *kon* geven – draaide ze zich om en staaarde door de voorruit naar buiten. Het bleek dat ze zich nog steeds op het parkeerterrein bevonden. Ze waren nog nergens gearriveerd.

Terwijl ze op weg was naar huis, bedacht Laura een manier om het nieuws aan Seth te vertellen. Dit was verkeerd, want ze was een professor, echtgenote en moeder, ongeacht het feit dat ze zich gevleid voelde dat een man van in de twintig een vrouw van achtendertig aantrekkelijk vond. Haar wereld bestond uit faculteitsvergaderingen, documenten die gepubliceerd werden en denktanks die bij de faculteitsvoorzitter thuis werden georganiseerd, om nog maar te zwijgen van de ouderavonden op de school van Trixie en haar zorgen over het feit dat haar stofwisseling trager werd en of ze op haar cellulitisbehandelingen kon besparen door voor een andere kliniek te kiezen. Ze maakte zichzelf wijs dat het niet uitmaakte dat Seth haar het gevoel gaf dat ze rijp zomerfruit was dat elk moment van de boom kon vallen, en dat ze zich niet kon herinneren dat ze zich in de afgelopen tien jaar bij Daniel zo gevoeld had.

Maar de onstuimige adrenalineroes was er niet minder om, zo bleek. Seth was obscuur, onevenwichtig, onvoorspelbaar – jeeetje, alleen al bij de gedachte aan hem ging ze op deze weg veel te hard rijden. Daar stond tegenover dat de echtgenoot van Laura de meest solide, betrouwbare en aardige man van heel Maine was. Daniel vergat nooit de vuilnisbak buiten te zetten, en omdat ze ’s ochtends

onuitstaanbaar was als ze niet meteen koffie had, zette hij 's avonds het koffieapparaat keurig op de timer. Hij was de ouder die thuisbleef, waarbij hij niet één keer had geklaagd over het feit dat het om die reden ruim tien jaar langer had geduurd dan hij had gewild voordat hij naam had gemaakt in de stripverhalenbusiness. Soms, belachelijk eigenlijk, maakte het feit dat hij steeds perfecter werd haar steeds bozer, alsof het benadrukken van haar zelfzuchtigheid de enige bestaansgrond van zijn edelmoedigheid was. Maar ja, dat had ze alleen aan zichzelf te wijten – was zij niet degene geweest die hem een ultimatum had gesteld en die erop had gestaan dat hij moest veranderen?

Het probleem was – in alle eerlijkheid – dat toen ze hem vroeg om te veranderen zij zich alleen had geconcentreerd op datgene waarvan zij dacht dat ze het in het leven nodig had. Ze was vergeten te denken aan de dingen die ze kwijt zou raken. Datgene wat ze het leukst had gevonden bij Seth – de opwinding omdat je van de ‘verboden vrucht’ at, het idee dat vrouwen als zij zich niet inlieten met mannen als hij – was precies de reden waarom ze verliefd was geworden op Daniel.

Ze had gespeeld met de gedachte om Daniel over de affaire te vertellen. Maar wat zou dat voor positiefs opleveren? Ze zou hem alleen maar op zijn ziel trappen. In plaats daarvan zou ze gaan overcompenseren. Met haar vriendelijkheid zou ze hem doodknippen. Ze zou de beste echtgenote, de beste moeder en de meest attente geliefde worden. Ze zou hem datgene teruggeven waarvan ze hoopte dat hij zich nooit zou realiseren dat hij het had gemist.

Zelfs Dante had gezegd dat je altijd naar de hemel kon klimmen, ook al liep je door de hel.

In haar achteruitkijkspiegel zag Laura een feestverlichting in de vorm van zwaailichten. ‘Verdomme,’ mompelde ze. Ze parkeerde in de berm terwijl de surveillancewagen keurig achter haar Toyota werd gezet.

Een lange politieagent liep naar haar toe; een silhouet in het licht van de koplampen van zijn voertuig. ‘Goedenavond, mevrouw... was u zich ervan bewust dat u te hard reed?’

Kennelijk niet, dacht Laura.

‘Ik wil graag uw rijbewijs inzien en... professor Stone? Bent u dat?’

Laura keek naar hem op en staaarde naar het gezicht van de agent. Hoewel ze hem niet herkende, was hij wel jong genoeg om een van haar vroegere studenten te zijn. Ze schonk hem haar meest onderdanige gezichtsuitdrukking. Had hij tijdens zijn studie dusdanige cijfers van haar gekregen dat ze nu niet op de bon werd geslingerd?

‘Bernie Aylesworth,’ zei hij glimlachend terwijl hij op Laura neerkeek. ‘Ik heb uw Dante-studie gevolgd in mijn laatste jaar, in 2001. Het jaar daarvoor werd ik niet toegelaten.’

Ze was zich bewust van haar populariteit als docente. Haar Dante-studie werd zelfs hoger aangeslagen dan de Introductie in de Fysica, waarin Jeb Wetherby apen uit kanonnen schoot om de beweging van projectielen aanschouwelijk te maken. In de *Unauthorized Guide to Monroe College* stond ze te boek als de professor met wie de studenten het liefst een biertje zouden willen drinken. *Had Seth dat gelezen?* vroeg ze zich opeens af.

‘Ditmaal komt u er met een waarschuwing van af,’ zei Bernie, en Laura vroeg zich af waar hij zes maanden geleden was, toen ze echt een waarschuwing nodig had gehad. Glimlachend overhandigde hij haar een knisperend velletje papier. ‘Nou dan, waar gaat u zo snel heen?’

Ik ga nergens heen, dacht ze, ik ga terug. ‘Naar huis,’ zei ze tegen hem. ‘Ik ben op weg naar huis.’ Ze wachtte tot hij weer in de surveillancewagen zat voordat ze het knipperlicht uitzette – het meest berouwvolle signaal dat er bestond – waarna ze optrok en zich liet meevoeren door de flauwe bocht. Ze bleef netjes binnen de maximumsnelheid, haar aandacht volledig gericht op de weg, zo voorzichtig als je moet zijn zodra je weet dat iemand je in de gaten houdt.

‘Ik ben zo weer weg,’ zei Laura op het moment dat ze door de deur naar binnen liep. Daniel stond bij het aanrecht en keek op. Hij bereidde het avondeten en hakte de broccoli in stukjes. Op het vuur pruttelde kippenvlees in knoflooksaus.

‘Je bent er net,’ zei hij.

‘Weet ik.’ Laura haalde de deksel van de braadpan en snoof de geur op. ‘Ruikt heerlijk. Kon ik maar blijven.’

Hij kreeg het niet voor elkaar precies te duiden wat er anders aan haar was. Dat had er waarschijnlijk mee te maken dat hij haar geloofde toen ze zonet zei dat ze liever thuis wilde blijven. Als ze zich excuseerde voor het feit dat ze wegging, deed ze dat meestal omdat dat binnen het verwachtingspatroon lag. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij.

Ze ging met haar rug naar Daniel staan en bekeek de post. ‘Dat faculteitsgedoe waarover ik je verteld heb.’

Ze had hem daar niets over verteld. Hij wist zeker dat ze hem dat niet had verteld. Ze deed haar sjaal af en haar jas uit, die ze beide netjes over een stoel hing. Laura had een zwart pakje aan, met laarzen van Sorel, waarmee ze over de hele keukenvloer poeltjes van gesmolten sneeuw had achtergelaten. ‘Hoe gaat het met Trixie?’

‘Ze is op haar kamer.’

Ze opende de koelkast en schonk zichzelf een glas mineraalwater in. ‘Die maffe dichteres is een coup aan het voorbereiden,’ zei ze. ‘Ze praat met de hoogleraren die een vaste aanstelling hebben. Volgens mij weet ze niet dat...’ Opeens klonk het geluid van iets wat uit elkaar knalde. Daniel draaide zich net op tijd om om te zien dat het glas in stukken viel. Het water vormde een poeltje en sijpelde onder de koelkast. ‘Verdomme!’ riep Laura. Ze knielde om de scherpen op te rapen.

‘Laat mij maar,’ zei Daniel, die keukenpapier op de vloer legde zodat het water erin kon trekken. ‘Je moet eens wat rustiger aan doen. Hé, je bloedt.’

Laura keek naar de snee in haar duim alsof de verwonding van iemand anders was. Daniel liep naar haar toe en wikkelde een schone theedoek om haar hand. Vlak bij elkaar zaten ze op hun knieën op de tegelvloer en keken hoe haar bloed het ruitpatroon van de theedoek doordrenkte.

Daniel kon zich niet herinneren wanneer Laura en hij voor het laatst zo dicht bij elkaar waren geweest. Maar er waren inmiddels zoveel dingen die hij zich niet meer herinnerde, zoals het geluid van haar ademhaling wanneer ze zich overgaf aan de slaap, of dat glimlachje dat als een geheimpje tevoorschijn kwam wanneer ze ergens door verrast was. Hij had geprobeerd zichzelf ervan te overtuigen

dat Laura het druk had, zoals altijd aan het begin van een trimester. Hij vroeg niet of er meer aan de hand was, omdat hij het antwoord niet wilde horen.

‘Dat zullen we goed moeten verzorgen,’ zei Daniel. Haar pols voelde licht en broos aan in zijn hand, zo fijn als Chinees porselein.

Laura trok zich los. ‘Niks aan de hand,’ zei ze stellig terwijl ze ging staan. ‘Het is maar een schrammetje.’ Een moment lang staaarde ze hem aan, alsof zij eveneens beseftte dat er een heel ander gesprek gaande was. Een gesprek waar ze niet voor gekozen hadden.

‘Laura.’ Daniel ging staan, maar ze draaide zich al om en liep weg.

‘Ik moet me nu echt gaan omkleden,’ zei ze.

Daniel zag haar gaan. Hij hoorde haar voetstappen op de trap naar de bovenverdieping. Dat heb je al gedaan, dacht hij.

‘Dat meen je toch niet,’ zei Zephyr.

Trixie trok haar mouwen omhoog en staaarde naar de langgestrekte bloedkorstjes op haar onderarmen, een rood web van spijt. ‘Op dat moment leek het een goed idee,’ zei ze. ‘Ik begon te lopen en kwam bij de ijsbaan terecht... Ik nam aan dat dat een teken was. Als we gewoon de kans zouden krijgen om met elkaar te praten, dan...’

‘Jason wil nu niet met je praten, Trixie. Hij houdt zich momenteel bezig met beperkende maatregelen.’ Zephyr zuchtte. ‘Je bent ook zo *Fatal Attraction*.’

‘*Fatal* wat?’

‘Een ouwe film. Kijk jij alleen naar films met Paul Walker?’

Trixie klemde de telefoonhoorn tussen haar schouder en oor en draaide voorzichtig aan het schroefje aan de onderzijde van de X-Acto, het mes dat ze uit het kantoor van haar vader had meegenomen. Het blad kwam tevoorschijn – klein, zilverkleurig, trapeziumvormig. ‘Ik doe alles om hem terug te krijgen.’ Trixie deed haar ogen dicht en liet het mes de huid van haar linkerarm klieven. Ze haalde diep adem. Ze stelde zich voor dat ze een opening maakte, zodat de enorme druk die zich had opgebouwd een uitlaatklep vond.

‘Blijf je kniezen tot we zijn afgestudeerd?’ vroeg Zephyr. ‘Want

als dat het geval is, zal ik me zelf met bepaalde zaken moeten gaan bemoeien.'

Stel dat haar vader nu op de deur klopte? Stel dat iemand erachter zou komen, ook al zou dat Zephyr zijn, dat ze zulke dingen deed? Misschien ervoer ze geen opluchting, maar schaamte. Beide gevoelens verteerden je vanbinnen.

'Nou dan, wil je dat ik je help?' vroeg Zephyr.

Trixie legde snel een hand op de snee om het bloed te stelpen.

'Hallo?' zei Zephyr. 'Ben je daar nog?'

Trixie haalde haar hand weg. Helderrood bloed lag op haar handpalm, een fel contrast. 'Ja,' verzuchtte ze. 'Ik denk van wel.'

'Goed getimed,' zei Daniel, toen hij de voetstappen van Trixie hoorde. Ze liep de trap af. Hij zette twee borden op de keukentafel en draaide zich om. Hij zag dat Trixie haar jas aanhad, en haar rugzak om. Van onder haar gestreepte, gebreide muts golfd en lokken tot op haar schouders.

'O,' zei ze terwijl ze vluchtig naar het eten keek. 'Zephyr heeft me uitgenodigd voor een logeerpartijtje.'

'Je kunt ook na het eten gaan.'

Trixie beet op haar onderlip. 'Haar moeder rekent erop dat ik mee-eet.'

Daniel kende Zephyr al sinds haar zevende. Hij zat altijd in de woonkamer als zij en Trixie de zelfbedachte cheerleaderpasjes maakten die ze hadden geoefend tijdens een middagje samen spelen, of als ze liedjes op de radio playbackten, of grondoefeningen deden. In gedachten kon hij nog steeds horen hoe ze een klapspelletje deden: *Papegaaitje leef je nog...*

Vorige week liep Daniel met een tas vol boodschappen naar binnen en zag hij in de keuken iemand die hem niet bekend voorkwam gebogen over een catalogus staan. *Lekkere kont*, dacht hij. Prompt rechtte ze haar rug. Het bleek Zephyr te zijn. 'Hallo, meneer Stone,' had ze toen gezegd. 'Trixie is in de badkamer.'

Ze had niet gemerkt dat hij rood werd, of dat hij de keuken alweer uit was voordat zijn eigen dochter terug was. Hij zat toen op de bank met de boodschappentas in zijn handen terwijl de roomijsjes tegen zijn borst begonnen te smelten en hij zich afvroeg of er

vaders waren die dezelfde fout maakten wanneer ze Trixie toevallig tegen het lijf liepen.

‘Nou, ik zal de restjes voor je bewaren,’ zei hij tegen haar. Hij ging staan en pakte zijn autosleutels.

‘Je hoeft me niet te brengen. Dat eindje kan ik best lopen.’

‘Het is donker buiten,’ zei Daniel.

Trixie keek hem met een uitdagende blik aan. ‘Ze woont drie straten verderop. Ik krijg het heus wel voor elkaar om die afstand te overbruggen, hoor. Ik ben geen kleuter meer, papa.’

Daniel wist niet wat hij moest zeggen. In zijn ogen was ze nog steeds klein. ‘Voordat je naar Zephyr gaat, kun je misschien ook even langs het stembureau gaan, je laten inschrijven bij het leger en een auto huren... O, wacht even, nee, natuurlijk niet. Daar ben je namelijk nog *te jong* voor.’

Trixie rolde met haar ogen, deed haar muts af en trok haar handschoenen uit, waarna ze ging zitten.

‘Ik dacht dat je bij Zephyr ging eten.’

‘Klopt,’ zei ze. ‘Maar ik wil niet dat je in je eentje aan tafel zit.’

Daniel ging tegenover haar in de stoel zitten. Opeens had hij een flashback. In gedachten zag hij Trixie tijdens balletles. Ze hadden altijd de grootste moeite om haar fijne lokken in een knotje met een haarnet te dwingen voor de les begon. Hij was daar altijd de enige vader geweest, en de echtgenotes van de andere vaders snelden dan toe om hem te helpen de schuifspeldjes vast te maken, en om hem te laten zien hoe hij de sluike ponylokjes met haarspray moest verstevigen zodat ze op hun plek bleven.

Haar eerste en enige balletuitvoering. Trixie was het rendier dat vooropliep en dat de slee trok waarin de suikerfee zat. Ze had een wit balletpakje aan en had een rood geschminkt neusje en een hoofdband met een gewei. Gedurende de drie minuten en tweeëntwintig seconden dat ze zich op het podium bevond, had Daniel zijn blik niet van haar af kunnen houden.

Ook nu wilde hij naar haar blijven kijken, maar deze nieuwe gang van zaken in de puberteit betekende ook dat een deel van de dans niet langer op het podium werd opgevoerd.

‘Wat gaan jullie vanavond doen?’ vroeg Daniel.

‘Geen idee. Een videotje huren, denk ik. En jij?’

‘O, hetzelfde als altijd als ik alleen thuis ben. In mijn blootje door het huis dansen, de paranormale hotline bellen, kanker genezen, onderhandelingen voeren over de wereldvrede.’

Trixie glimlachte. ‘Zou je ook mijn kamer kunnen schoonmaken?’

‘Ik weet niet of ik daar tijd voor heb. Het hangt ervan af of de Noord-Koreanen samenwerkingsgezind zijn.’ Hij schoof het eten met zijn vork over het bord, nam enkele happen en dumpte de rest in de afvalbak. ‘Goed, je hebt officieel vrij.’

Ze sprong overeind, greep haar rugzak en liep naar de voordeur. ‘Bedankt, papa.’

‘Graag gedaan,’ zei Daniel, maar zijn woorden klonken onzeker, alsof het niet meer aan haar was om hem de minuutjes te geven waarom hij had gevraagd.

Ze had niet gelogen. Net zomin als haar vader had gelogen toen Trixie nog klein was en hij zei dat ze op een dag een hond zouden nemen, hoewel dat nooit gebeurde. Ze had hem gewoon verteld wat hij wilde horen, waar hij behoefte aan had om te horen. Iedereen zei altijd dat een goede relatie tussen ouders en kinderen een open communicatie vereiste. Trixie wist echter dat dat flauwekul was. De beste relaties waren die waarin beide kampen elkaar uit de weg gingen om te zorgen dat niemand teleurgesteld werd.

Ze had niet gelogen. Nee, niet echt. Ze ging inderdaad naar Zephyr. En ze was zeker van plan om bij haar te logeren.

Maar de moeder van Zephyr was dit weekeinde naar haar oudste broer en bovendien was Trixie niet de enige die die avond was uitgenodigd. Er zouden nogal wat lui komen, zoals een paar ijshockeyspelers.

Onder wie Jason.

Trixie dook weg achter de omheining van mevrouw Argobaths woning, deed haar rugzak open en haalde er een spijkerbroek uit die zo strak en laag op de heupen zat, dat ze hem angstvallig geheim moest houden. Deze broek, die ze een maand geleden gekocht had, had ze voor haar vader verborgen gehouden, omdat ze wist dat hij een hartaanval zou krijgen als hij haar daarin zou zien. Ze wurmde zich uit haar trainingsbroek en slipje – jeetje, wat was het koud buiten – en trok de jeans als een tweede huid over zich heen.

Vervolgens rommelde ze tussen de spullen die ze uit de kast van haar moeder had gepakt – Trixie en zij hadden inmiddels dezelfde maat. Graag had ze die fantastische laarzen met hoge hak geleend, maar die had ze niet kunnen vinden. In plaats daarvan had Trixie gekozen voor een gevlochten ceintuur en een doorschijnende zwarte bloes die haar moeder een keer tijdens een faculteitskerstdineetje over een fluwelen topje had gedragen. Het bloesje was niet doorzichtig genoeg om het verband te zien dat ze om de wondjes op haar arm had gewikkeld, maar wel om te zien dat ze eronder alleen een zwart-satijnen beha droeg.

Ze trok de rits van haar jas weer omhoog, sjoerde de muts over haar hoofd en liep verder. Eerlijk gezegd was Trixie er niet van overtuigd of ze in staat zou zijn te doen wat Zephyr had voorgesteld. Zorg ervoor dat hij naar jóú toe komt, had Zephyr tegen haar gezegd. Maak hem jaloers.

Misschien lukte dat wel als ze genoeg gedronken had, of stoned was.

Dat was een goed idee. Als je high was, was je jezelf niet.

Maar misschien was het allemaal wel eenvoudiger dan ze dacht. Iemand anders zijn – wie dan ook – was op dit moment verre te verkiezen boven Trixie Stone zijn.

Als je een mensenhart vanaf grote hoogte naar beneden laat vallen, breekt het in meerdere stukken. Seth lag op de lakens van zijn futon, die naar zijn shag en naar Laura rook, wat hij heerlijk vond. Hij hoorde de woorden nog steeds, als de echo's van een schot uit een jachtgeweer. *We stoppen ermee.*

Laura was naar de badkamer gegaan om zich op te doffen. Seth was zich ervan bewust dat de kloof tussen plicht en verlangen slechts zo breed was als een haarscheurtje. Misschien dacht je dat je je aan een kant bevond, maar realiseerde je je het volgende moment dat je aan de overzijde stond, en was de grens nergens meer te bekennen. Stom genoeg was hij er ook van overtuigd geweest dat hij en Laura een ander pad bewandelden. Hij had geloofd dat er ondanks het leeftijdsverschil een toekomst voor hen was weggelegd als geliefden. Het risico dat ze wel eens voor haar verleden zou kunnen kiezen, had hij niet ingecalculeerd.

‘Ik kan veranderen in degene die je wilt dat ik ben,’ had hij haar beloofd. *Alsjeblieft*, had hij eraan toegevoegd, wat als een vraag én als een bevel had geklonken.

Toen de deurbel ging, deed hij niet open. Bezoek was wel het laatste waaraan hij behoefte had. Maar de deurbel ging opnieuw. Uiteindelijk deed Seth open en zag in de schaduw een tiener staan. ‘Niet nu,’ zei Seth, waarna hij de deur dicht wilde doen.

Maar er werd hem een briefje van twintig dollar in de hand gedrukt. Seth zuchtte. ‘Luister, ik ben door mijn voorraad heen.’

‘Je hebt vast nog wel iets.’ Nog eens twee briefjes van twintig kwamen Seths kant op.

Seth aarzelde. Hij had niet gelogen. Hij had echt geen marihuana meer. Het was echter moeilijk om zestig dollar af te wijzen als je die week elke avond alleen maar vermicelli had gegeten. Hij vroeg zich af hoeveel tijd hij nog had voor Laura uit de badkamer zou komen. ‘Wacht even,’ zei hij.

Hij verborg zijn voorraad in de klankkast van een oude gitaar waarvan de helft van de snaren verdwenen was. Een gitaar die voorzien was van reisstickers uit Istanboel, Parijs, Bangkok, en een bumpersticker: ALS JE DIT KUNT LEZEN, HOUD DAN VERDOMME AFSTAND.

Toen Laura de eerste keer in het appartement was, was hij een fles wijn gaan halen, en toen hij terugkwam sloeg ze de resterende snaren aan terwijl de gitaar nog in de open koffer lag. *Kun je gitaar spelen?* had ze aan hem gevraagd.

Als aan de grond genageld was hij blijven staan, hoewel maar even. Hij pakte de gitaarkoffer beet, klapte die dicht en legde hem ter zijde. *Dat hangt ervan af wat we aan het doen zijn*, had hij geantwoord.

Nu stak hij zijn hand in de klankkast en rommelde erin. Hij zag deze bijverdienste als iets praktisch. Studeren was namelijk peperduur, en zijn laboratoriumjob in de praktijk van een dierenarts bracht amper voldoende op om zijn huur te betalen; marihuana verkopen was voor hem hetzelfde als dat je een sixpack bier voor een groepje tieners kocht. Het liet zich niet in met cocaïne en heroïne, dan wist je zeker dat je in de ellende terecht kwam. Toch wilde hij niet dat Laura dit over hem wist. Hij kende haar politieke stand-

punten, hij wist hoe ze tegenover positieve discriminatie van minderheden stond, en hoe ze zich voelde als je haar streelde over haar broze ruggengraat. Hij wist echter niet hoe ze zou reageren als ze zou ontdekken dat hij in drugs dealde.

Seth vond het flesje waarnaar hij gezocht had. ‘Sterk spul,’ waar schuwde hij terwijl hij het in de gang aan het joch overhandigde.

‘Wat doet het?’

‘Zorgt voor een langdurige trip,’ antwoordde Seth, die hoorde dat de kraan in de badkamer werd dichtgedraaid. ‘Wil je het of niet?’

Het joch nam het flesje aan en verdween weer in de nacht. Op het moment dat Laura de badkamer uitliep, deed Seth de voordeur dicht. Ze had rode ogen en haar gezicht zag er opgezwollen uit. Ze hield haar pas in: ‘Met wie was jij aan het praten?’

Seth had graag van de daken geschreeuwd dat hij van Laura hield. Zij had daarentegen meer te verliezen dan haar lief was, er stond veel op het spel – haar baan, haar gezin. Hij had moeten weten dat iemand die zoveel moeite deed onopgemerkt te blijven nooit in staat was vaak bij hem te zijn.

‘Niemand,’ zei Seth verbitterd. ‘Je geheimpje is nog steeds veilig.’

Seth draaide zich om, zodat hij niet hoefde te zien dat ze vertrok. Hij hoorde de deur opengaan, voelde de koude luchtstroom. ‘Jij bent niet degene voor wie ik me schaam,’ fluisterde ze terwijl ze wegliep om nooit meer in zijn leven terug te keren.

Zephyr had allerlei lippenstiften bij zich – fel roze, gothic zwart, scharlakenrood en paars. Ze gaf er een aan Trixie. Een goudkleurige. Trixie draaide het lippenstift om. All That Glitters, stond erop. ‘Je weet wat je te doen staat, toch?’ fluisterde Zephyr.

En of Trixie dat wist. Ze had het ‘regenboogspel’ nog nooit gespeeld, ze had dat niet nodig. Zij en Jason waren namelijk altijd samen geweest.

Vlak nadat Trixie bij Zephyr was gearriveerd, had haar vriendin haar de richtlijnen uit de doeken gedaan die ervoor moesten zorgen dat de avond voor Trixie honderd procent succesvol zou zijn. Ten eerste, kijk vooral geil. Ten tweede, blij drinken, wat het ook is. Ten derde, tevens het belangrijkste, breek nooit met de tweeënhalfuur-

regel. Zoveel tijd moest er namelijk zijn verstreken voordat Trixie zichzelf toestemming mocht geven om een woord met Jason te wisselen. In de tussentijd diende ze met iedereen te flirten, behalve natuurlijk met Jason. Volgens Zephyr verwachtte Jason nog steeds dat Trixie naar hem smachtte. Zodra het tegendeel het geval bleek – dus wanneer hij zag dat andere kerels interesse hadden in Trixie en zij hem liet zien dat hij te laat was – zou hij zich tot zijn grote schrik realiseren dat hij het verknald had.

Maar Jason was nog niet komen opdagen. Zephyr zei tegen Trixie dat ze gewoon moest beginnen met fase één en twee van het plan, zodat ze hem goed had zitten tegen de tijd dat Jason arriveerde en hij kon zien dat zij zich uitstekend amuseerde. Om die reden had Trixie die avond met iedereen gedanst die maar wilde, en in haar eentje op het moment dat ze geen danspartner had. Ze dronk zoveel dat ze er draaijerig van werd. En ze zat op schoot bij jongens om wie ze niks gaf, terwijl ze deed of ze het leuk vond.

Ze keek naar haar spiegelbeeld in het raam en bracht de gouden lippenstift op. Ze leek wel een model uit een MTV-spotje.

Er waren drie spelletjes die onlangs tijdens feestjes opgang hadden gemaakt. De ‘madeliefjeskrans’ wilde zeggen dat je seks had alsof je de conga danste – je doet iets met een vent, die het met een ander meisje doet, dat weer iets met een andere jongen doet, enzovoort, tot je weer helemaal bij de eerste bent aanbeland. Het spelletje ‘stalen gezicht’ hield in dat een groep jongens met de broek op de enkels en met een stalen gezicht aan tafel zat, terwijl een meisje onder tafel een van hen pijpte tot hij klaarkwam. Daarna moest iedereen raden wie de gelukkige was geweest.

‘Regenboog’ was een combinatie van die twee spelletjes. Een stuk of tien meisjes deden elk een andere kleur lippenstift op voordat ze orale seks hadden met de jongens. De jongen die aan het eind van de avond de meeste kleuren kon laten zien, had gewonnen.

Een jongen uit een van de hogere klassen – Trixie kende hem niet – graaide met zijn handen in de lokken van Zephyr en trok haar naar voren. Trixie keek toe terwijl hij op de bank ging zitten en ze zag dat Zephyr als een verwelkte bloem aan zijn voeten neerzeeg. Ze draaide hun de rug toe, het bloed steeg naar haar gezicht.

Het heeft niets te betekenen, had Zephyr gezegd.

Het doet alleen pijn als je dat zelf toelaat.

‘Hé.’

Trixie draaide zich om en zag dat een jongen haar aanstaarde. ‘Hé,’ zei ze. ‘Hallo.’

‘Wil je... gaan zitten?’

Hij was blond, terwijl Jason ravenzwart haar had. Hij had geen blauwe, maar bruine ogen. Ze merkte dat ze niet bekeek wie hij was, maar dat ze hem vergeleek met iemand die hij niet was.

Ze stelde zich voor wat er zou gebeuren als Jason binnenliep terwijl zij het met een andere jongen deed. Zou hij haar meteen herkennen? En zou het mes in zijn hart net zoveel pijn doen als wat zij voelde, telkens wanneer ze hem samen met Jessica Ridgeley had gezien?

Ze haalde een keer diep adem en nam de jongen – ze wist niet hoe hij heette, maar maakte dat wat uit? – mee naar een bank. Vervolgens reikte ze naar een blikje bier, dat naast hen op de tafel stond, en dronk het in enkele teugen leeg. Daarna knielde ze tussen de benen van de jongen en kuste ze hem. Hun tanden tikten tegen elkaar.

De handen van Trixie daalden af en ze maakte zijn broekriem los. Ze hield haar ogen lang genoeg open om te zien dat hij een boxershort aanhad. Nadat ze haar ogen had gesloten, probeerde ze zich voor te stellen hoe het zou zijn als de basbeat dwars door haar poriën heen zou bonken.

Met een hand streek hij door haar lokken terwijl hij haar naar zijn kruis drukte, haar hoofd op het hakblok. Ze rook de muskusachtige geur van zijn penis en ergens anders in de kamer hoorde ze iemand kreunen. Ze had zijn piemel in haar mond, en zag in gedachten hoe het goud op haar lippen hem als elfenglitter omringde.

Kokhalzend wurmde Trixie zich los en ging op haar hielen zitten. Ze proefde hem nog steeds en ze haastte zich onvast op haar benen door de woonkamer naar de voordeur. Nog net op tijd was ze buiten, en gaf over op de hortensia van mevrouw Santorelli-Weinstein.

Als je met anderen rotzooide terwijl je je gevoelens in de ban had gedaan, had dat misschien niets te betekenen – maar ja, je stelde dan zelf evenmin iets voor. Trixie vroeg zich af of er wat mis was met haar. Waarom kreeg ze het niet voor elkaar om zich net als Zephyr zo cool en nonchalant te gedragen, alsof het allemaal niets

te betekenen had? Was dit wat jongens echt wilden? Of was het wat meisjes dachten dat jongens wilden?

Met een trillende hand veegde Trixie over haar mond en ging op het stoepje voor de deur zitten. In de verte werd een autoportier dichtgeslagen. Ze hoorde de stem die haar steevast achtervolgde voordat ze in slaap viel. 'Kom op, Moss. Ze is een eerstejaars. Kunnen we niet beter gewoon naar huis gaan?'

Trixie staarde naar het trottoir. Jason kwam in zicht, omhuld door het licht van een straatlantaarn terwijl hij naast Moss naar de voordeur van Zephyrs huis liep.

Met een ruk draaide ze zich om, haalde de lippenstift uit haar zak en bracht een nieuw laagje op, dat flonkerde in de duisternis. Het voelde aan als was, als een masker, alsof dit niets met de werkelijkheid te maken had.

Laura had gebeld om te zeggen dat ze op de campus bleef nu ze daar toch eenmaal was, en dat ze van de gelegenheid gebruik zou maken om wat tentamens na te kijken. Bovendien zou het best kunnen dat ze vannacht in haar kantoor bleef slapen.

Je zou ook thuis kunnen werken, zei Daniel, maar wat hij werkelijk bedoelde was: *Waarom klinkt je stem alsof je gebuild hebt?*

Nee, hier krijg ik meer gedaan, antwoordde Laura, maar wat ze werkelijk bedoelde was: *Vraag me dat als je blijft niet.*

Ik hou van je, zei Daniel. Maar Laura zei het niet terug.

Als de belangrijkste helft van jezelf er niet meer was, lag je niet langer in hetzelfde bed. Naast je was er een leegte, een kosmisch zwart gat. Een gat waar je niet te dicht naartoe kon rollen, omdat je dan in de afgrond van herinneringen viel. Daniel had het dekbed tot aan zijn kin opgetrokken, het televisiescherm lichtte nog steeds groen op.

Hij had altijd gedacht dat als iemand in dit huwelijk de ander zou bedriegen, hij dat zou zijn geweest. Laura had zich nog nooit van haar grillige kant laten zien. Ze had verdomme zelfs nog nooit een boete voor te hard rijden gekregen. Hij zou daarentegen vroeger zelf door zijn gedrag ongetwijfeld achter de tralies zijn beland, ware het niet dat hij verliefd was geworden. Hij nam aan dat je ontrouw kon verbergen, als een kreukel in je kleding, weggemoffeld

onder je riem of je manchet, een smet waarvan je wist dat die bestond maar die je voor de buitenwereld verborgen wist te houden. Maar ja, ontrouw had zo zijn eigen geur, die ook om Laura heen hing, zelfs als ze net gedoucht had. Daniel had er een tijdje voor nodig gehad om deze scherpe Citroengeur te interpreteren: een verlate en onverwachte realisatie.

Een paar dagen geleden, tijdens het avondeten, had Trixie hun een vraagstuk uit haar psychologieles voorgelegd, het huiswerk dat ze had opgekregen: *Een vrouw is op de begrafenis van haar moeder. Daar ontmoet ze een man die ze niet kent en die ze nog nooit heeft ontmoet, maar van wie ze denkt dat hij haar droomman is. Door de omstandigheden vergeet ze zijn telefoonnummer te vragen. Op geen enkele manier kan ze hem op het spoor komen. Na een paar dagen vermoordt ze haar eigen zus. Waarom?*

Laura dacht dat haar zus een relatie had met die man. Daniel dacht dat het misschien iets te maken had met een erfenis. Gefeliciteerd, had Trixie gezegd. Jullie zijn allebei geen psychopaat. De reden dat ze haar zus had vermoord was dat ze hoopte dat deze man dan ook op die begrafenis zou komen. De meeste seriemoorde-naars aan wie die vraag werd gesteld, hadden het juiste antwoord gegeven.

Later in bed, terwijl Laura in diepe slaap naast hem lag, kwam Daniel met een andere verklaring. Volgens Trixie was de vrouw op die begrafenis verliefd geworden. En dat was van doorslaggevende betekenis. Als er liefde in het spel is, kan iemand iets krankzinnigs doen. Als er liefde in het spel is, verdwijnen de grenzen tussen goed en kwaad.

Halfdrie 's nachts. Trixie was aan het bluffen.

Tegen die tijd was het feestje bijna afgelopen. Ze waren met z'n vieren overgebleven: Zephyr en Moss, Trixie en Jason. Trixie had het voor elkaar gekregen de eindfase van het regenboogspelletje te mijden. In plaats daarvan bevond ze zich in de keuken, waar ze samen met Moss en Jason *quarters* speelde. Toen Zephyr haar daar aantrof, trok ze Trixie naar een rustig hoekje en was laaiend. Waarom gedroeg Trixie zich zo preuts? Was dit avondje niet bedoeld om Jason jaloers te krijgen? Dus was Trixie teruggelopen

naar Moss en Jason en had ze voorgesteld om met z'n vieren strip-poker te spelen.

Ze waren inmiddels al een tijdje bezig en het begon nu echt spannend te worden. Jason had al gepast en stond met de armen over elkaar tegen de muur geleund te kijken hoe het eindspel zich ontwikkelde.

Met een zwier legde Zephyr haar kaarten uit: twee paren – drieën en boeren. Op de bank tegenover hen maakte Moss grijnzend bekend: 'Ik heb een straat.'

Zephyr had haar schoenen, sokken en haar broek al uitgedaan. Ze ging staan en begon haar topje uit te trekken. In haar beha liep ze naar Moss en wikkelde haar T-shirt om zijn nek, waarna ze hem zo verleidelijk kustte dat zijn bleke gezicht opeens kleurde.

Nadat ze weer was gaan zitten, keek ze vluchtig naar Trixie, alsof ze wilde zeggen: *Zo doe je dat.*

'Leg de kaarten maar op tafel,' zei Moss. 'Ik wil weten of ze van nature een blondje is.'

Zephyr wendde zich tot Trixie. 'Leg de kaarten maar op tafel. Ik wil weten of hij echt iets tussen zijn benen heeft hangen.'

'Hé, Trixie, waar blijf je?' vroeg Moss.

Het duizelde Trixie. Ze voelde echter dat Jason naar haar keek. Misschien was dit het moment om haar slag te slaan. Ze keek Zephyr aan en hoopte een hint van haar te krijgen, maar haar vriendin had het te druk met Moss om aandacht aan haar te besteden.

Jeetje, goeie genade, dit was briljant.

Als de opzet van deze avond was om Jason jaloers te krijgen, zou flirten met zijn beste vriend ongetwijfeld de meest efficiënte manier zijn om dat voor elkaar te krijgen.

Trixie ging staan en liet zich op de schoot van Moss zakken. Hij legde zijn armen om haar heen, waardoor haar kaarten op de salontafel vielen: harten twee, ruiten zes, klaver vrouw, klaver drie en schoppen acht. Moss begon te lachen. 'Trixie, dat zijn de slechtste kaarten die ik ooit heb gezien.'

'Inderdaad, Trix,' zei Zephyr terwijl ze haar aanstaarde. 'Je hebt erom gevraagd.'

Vluchtig keek Trixie haar vriendin aan. Ze wist toch wel dat ze alleen met Moss flirtte om Jason jaloers te maken? Maar voordat

ze die vraag op de een of andere telepathische manier aan haar kon stellen, trok Moss aan haar behabandje. ‘Volgens mij heb je verloren,’ zei hij grinnikend, en hij schoof iets naar achteren om te kijken welk kledingstuk ze zou gaan uittrekken.

Trixie had zich uitgetkleed tot op haar zwarte beha, haar laag op de heupen zittende spijkerbroek waaronder ze geen slipje droeg, en het verband om haar arm. En daar wilde ze het beslist bij laten. Trixie kreeg echter een idee – ze zou haar oorringen uitdoen. Ze ging met haar linkerhand al naar haar oorlelletje, maar realiseerde zich toen dat ze had vergeten ze in te doen. De vergulde ringen lagen nog op het dressoir, in haar slaapkamer.

Haar horloge had ze al afgedaan, net als haar halsketting en haar haarklemmetje. Zelfs haar gevlochten enkelbandje. Ze kleurde tot aan haar schouders – haar blote schouders – en zei: ‘Ik pas.’

‘Je kunt niet passen nadat het spel is afgelopen,’ zei Moss. ‘Regels zijn regels.’

Jason maakte zich van de muur los en liep naar hen toe. ‘Laat haar met rust, Moss.’

‘Volgens mij wil ze maar al te graag...’

‘Ik stop ermee,’ zei Trixie. Haar iele stemmetje klonk op het paniekerige af en ze hield haar armen gekruist voor haar borsten. Haar hart klopte zo hevig dat ze dacht dat hij uit haar borst zou bonzen. Opeens leek dit erger dan het regenboogspelletje. De anonimiteit was namelijk verdwenen. In dit gezelschap wist iedereen precies wie ze was als ze zich als een hoer zou gedragen.

‘Ik zal in haar plaats een striptease doen,’ stelde Zephyr voor terwijl ze zich naar Moss boog.

Maar op dat moment keek Trixie naar Jason en drong het opeens weer tot haar door waarom ze naar Zephyr was gegaan. *Het is het waard, dacht ze, als ik hem daarmee terug kan krijgen.* ‘Ik doe het,’ zei ze. ‘Maar dan wel heel snel.’

Ze draaide zich met haar rug naar hen toe, schoof de bandjes van haar beha van haar schouders en ontblootte haar borsten. Nadat ze een keer diep had ingeademd, draaide ze zich snel om.

Jason staarde naar de vloer. Moss hield echter zijn mobiele telefoon in de lucht. Nog voordat Trixie begreep waarom hij dat deed, had hij al een foto van haar gemaakt.

Ze maakte haar beha vast en sprong op hem af. ‘Geef hier!’

Hij stopte het mobieltje in zijn zak. ‘Kom maar halen, schatje.’

Opeens merkte Trixie dat ze van Moss werd weggetrokken. Jason gaf hem een harde vuistslag en Trixie kromp ineen toen ze de klap hoorde. ‘Godver, laat dat!’ gilde Moss. ‘Ik dacht dat je zei dat je niks meer met haar had.’

Trixie greep naar haar bloes, wensend dat het iets van flanel of fleece was, waarin ze helemaal kon verdwijnen. Ze hield het kledingstuk voor haar borsten en rende naar het toilet, aan het einde van de gang. Zephyr volgde haar, ging met haar mee naar binnen, en deed de deur achter zich dicht.

Bevend stak Trixie de handen in de mouwen van haar bloes. ‘Stuur ze naar huis.’

‘Net nu het interessant gaat worden,’ zei Zephyr.

Stomverbaasd keek Trixie op. ‘Wat?’

‘Goeie genade, Trixie. Hij heeft een foto gemaakt met zijn mobieltje, nou en? Het was maar een grapje.’

‘Waarom sta je aan zijn kant?’

‘Waarom gedraag jij je zo kloterig?’

Trixie voelde dat het bloed naar haar wangen steeg. ‘Dit was jouw idee. Jij hebt tegen mij gezegd dat ik Jason terug zou krijgen als ik zou doen wat jij zei.’

‘Ja,’ snauwde Zephyr terug. ‘En waarom hing je dan helemaal over Moss heen?’

Trixie dacht aan de paperclips die aan de rugzak van Zephyr hingen. Scharreltjes waren geen vrijblijvende pleziertjes, ongeacht wat je jezelf – of je beste vriendin – wijsmaakte.

Er werd op de deur geklopt. Moss deed open. Zijn lip bloedde en boven zijn ogen zat een striem. ‘Mijn god,’ zei Zephyr. ‘Kijk eens wat hij jou heeft geflikt.’

Moss haalde zijn schouders op. ‘Tijdens een scrimmage gaat hij soms erger tekeer.’

‘Ik denk dat je maar beter even kunt gaan liggen, het liefst samen met mij,’ zei ze, waarna ze Moss wegtrok uit het toilet en hem mee naar boven nam. Ze keek niet meer om.

Trixie ging op de toiletklep zitten, verborg haar gezicht in haar handen en hoorde dat ergens in huis de muziek werd uitgezet. Ze had

een bonzend gevoel bij haar slapen, en in haar arm waar ze zich had gesneden. Bovendien had ze een droge keel. Ze reikte naar een halfvol blikje cola dat op de wastafel stond en nam een slok. Ze wilde naar huis.

‘Hé.’

Trixie keek op en zag dat Jason op haar neerkeek. ‘Ik dacht dat je was vertrokken. Ik wilde er zeker van zijn dat alles in orde was. Wil je een lift?’

Trixie wreef over haar ogen, waardoor de mascara vlekte op de muis van haar hand. Ze had tegen haar vader gezegd dat ze vannacht bij Zephyr zou logeren, maar dat was vóór de ruzie met haar vriendin. ‘Dat zou geweldig zijn,’ zei ze, waarna ze begon te huilen.

Hij trok haar overeind en nam haar in zijn armen. Na alles wat er de vorige avond was gebeurd, en hoe stom ze was geweest, wilde ze een plekje waar ze thuishoorde. En bij Jason voelde ze zich thuis, in alle opzichten, door de warmte van zijn huid, maar ook doordat haar hartslag harmonieerde met de zijne. Toen ze haar gezicht in de holte tussen zijn schouder en hals vlijde, drukte ze haar lippen tegen zijn sleutelbeen; niet echt een kus, maar toch ook weer wel.

Ze dacht even na en bracht toen haar gezicht naar het zijne. En ze hielp zichzelf eraan herinneren wat Moss had gezegd: *Ik dacht dat je zei dat je niks meer met haar had.*

Toen Jason haar kuste, smaakte hij naar rum en besluiteloosheid. Ze kuste hem tot ze draaiërig werd, tot ze zich niet meer kon herinneren hoeveel tijd er verstreken was. Ze wilde dat dit moment eeuwig zou duren. En ze wilde dat de wereld om hen heen zich verhief, een heuvel in een landschap waar alleen viooltjes bloeiden, want dat gebeurde nu eenmaal in aarde die te humusrijk was.

Trixie liet haar voorhoofd tegen dat van Jason rusten. ‘Ik hoef nog niet naar huis,’ zei ze.

Daniel droomde over de hel. Er was een meer dat vergeven was van ijsschotsen, en een uitgestrekte toendra. En een hond was vastgebonden aan een stalen pijp; hij likte een restje vissoep van een bord. Een hoop smeltende sneeuw onthulde langzaam snoepwikkels, lege Pepsi-blikjes, gebroken speelgoed. Ook hoorde hij de doffe klap van een basketbal die op een glibberige plankenvloer stuiterde. En de

flap van een groen, waterdicht jutekleed dekte een sneeuwscooter af en klapperde tegen het zadel. Verder zag hij de maan die allang verdwenen had moeten zijn, als een dronkaard die weigerde het beste plekje aan de bar te verlaten.

Door het geluid van de klap werd hij onmiddellijk wakker. Hij merkte dat hij nog steeds alleen in bed lag. Het was tweeëndertig minuten over drie 's nachts. Hij liep naar de gang en deed het licht aan. 'Laura,' riep hij. 'Ben jij dat?'

De hardhouten vloer voelde koud aan onder zijn voeten. Beneden leek alles zoals het hoorde te zijn. Maar toen hij in de keuken arriveerde, had hij zichzelf er bijna van overtuigd dat hij elk moment oog in oog kon staan met een inbreker. Een alertheid uit vervolgen tijden roerde zich in hem, een lang vergeten gewaand besef, een vage gewaarwording die alles te maken had met vechten of vluchten.

Er was niemand in de kelder, en ook niet op het toilet of in de woonkamer, waar de telefoon nog steeds keurig in de oplaadhouder lag. Pas toen hij in de bijkeuken was, realiseerde hij zich dat Trixie vroeger dan gepland was thuisgekomen, want ze had daar haar jas opgehangen en haar laarzen uitgeschopt op de tegelvloer.

'Trixie?' riep hij, terwijl hij weer naar boven ging.

Ze was echter niet in haar slaapkamer. Maar de badkamerdeur was op slot gedraaid. Daniel rammelde aan de deur. Er volgde echter geen reactie. Vervolgens drukte hij zich er met zijn volle gewicht tegenaan tot de deur openzwaaide.

Rillend had Trixie zich op haar hurken tussen de muur en de wand van de douchecabine gedrukt. 'Schatje,' zei Daniel terwijl hij op een knie ging zitten. 'Ben je ziek?' Langzaam draaide ze haar hoofd om, alsof hij de laatste was die ze verwachtte te zien. Haar ogen waren dof, met vlekkerige mascaravegen eromheen. Ze had iets zwarts en doorschijnends aan. Een bloes die bij haar schouder gescheurd was.

'O, papa,' zei ze, en ze begon te huilen.

'Trixie, wat is er gebeurd?'

Ze opende haar mond om iets te zeggen. Vervolgens perste ze haar lippen op elkaar en schudde haar hoofd.

'Je kunt het me vertellen,' zei Daniel. Hij nam haar in zijn armen alsof ze weer een kleuter was.

Tussen hen in hield ze haar handen bij elkaar, als een hart dat uit het lichaam was getreden. ‘Papa,’ fluisterde ze. ‘Hij heeft me verkracht.’

METAMORFOSE
IS IETS RAARS.

JE WEET NOOIT
WAT JE WORDT...
OF WAAROM.

OP EEN DAG KIJK JE
NAAR JEZELF EN
VRAAG JE JE AF WIE
JE BENT EN HOE HET
ZO GEKOMEN IS.

MAAR ÉÉN DING
VERANDERT NOOIT.

WAT IS ER?

VERNIETIG HET.

... HET DOET ALTIJD
PIJN.

ZO PLOTSSELING ALS HET
BEGINT HOUDT HET OP.

TRACY,
SCHATJE...
WAAR BEN
JE?

WIE BEN JIJ?
WAAR BEN IK? ZEG
OP, VERDOMME!

EH... IK BEN
VERGILIUS...
ARG, SLIK...
AANGENAAM...
URRRG...

SORRY, VERGILIUS.
IK DACHT DAT JIJ
EEN VAN DIE...
WEZENS... WAS.
IK BEN...

... DUNCAN...
WEET IK. EN IK
WEET OOK WAT JE
DOCHTER IS
OVERKOMEN.

URG... NIEUWS
VERSPREIDT...
ARG... ZICH SNEL
IN DE HEL.

HOE
WEET JIJ
WIE IK BEN?
EN WAAR
IS MIJN
DOCHTER?

DE HEL?
DAT ZEI DIE
DEMON OOK.
IK DACHT DAT
HET EEN
METAFOOR
WAS, OF
ZOIETS.

DAAR SNAP IK
GEEN JOTA VAN.

DE HEL KENT
GEEN METAFOREN,
ALLEEN
GELIJKENISSEN.

PRECIES.

WE HEBBEN NIET VEEL TIJD. OM JE DOCHTER TE VINDEN, ZULLEN WE HAAST MOETEN MAKEN.. EN JE MOET ME VERTROUWEN. HIER, TREK DIT AAN.

IK VERTROUW HEM NIET, MAAR IK BEN VERDWAALD EN MOET TRACY VINDEN. IK HEB DUS GEEN ANDERE KEUS, OF WEL?

MAAK JE GEEN ZORGEN, HET IS EEN NEBULON-CAPE. HIERMEE KUN JE WEER DE GEDAANTE AANNEMEN VOORDAT JE... METAMORFOSEERDE.

HET HOUDT JE WARM. HET KAN NAMELIJK HEEL KOUD ZIJN IN DE HEL.

IS DAT GRAPPIG BEDOELD?

IN DE HEL BESTAAT GRAPPIG NIET, ALLEEN IRONISCH.

WE VERLATEN DE EERSTE KRING VAN DE HEL. DE DEMONEN TEGEN WIE JE HEBT GEVOCHTEN WAREN DE ZIELEN VAN DE ONGELOVIGEN, EEUWIG GEDOEMD TOT EEN NIHILISTISCH, VORMLOOS EN SCHADUWCHTIG BESTAAN.

VOLGENS MIJ HOUDT SATAN IN EIGEN PERSOON JE DOCHTER GEVANGEN, IN DE NEGENDE KRING... DE DIEPSTGELEGEN VERDIEPING VAN DE HEL. IK WEEET NIET WAAROM HIJ DAT DOET. HET RISICO BESTAAT DAT WE ALLEBEI SNEUVELEN VOORDAT WE DAT TE WETEN ZIJN GEKOMEN.

HET WORDT EEN GEVAARLIJKE REIS. DE HEL TELT NEGEN KRINGEN, WAARBIJ ELKE DIEPER GELEGEN VERDIEPING GRUWELIJKER IS.

NA JOU.

GOH, DANK JE.